

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2023. gada 30. novembrī*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Patvēruma politika – Regula (ES) Nr. 604/2013 – 3.–5., 17. un 27. pants – Regula (ES) Nr. 603/2013 – 29. pants – Regula (ES) Nr. 1560/2003 – X pielikums – Starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēja tiesības uz informāciju – Kopējais buklets – Personiska saruna – Starptautiskās aizsardzības pieteikums, kas iepriekš iesniegts pirmajā dalībvalstī – Jauns pieteikums, kas iesniegts otrā dalībvalstī – Nelikumīga uzturēšanās otrajā dalībvalstī – Atpakaļuzņemšanas procedūra – Tiesību uz informāciju pārkāpums – Personiskās sarunas nerīkošana – Aizsardzība pret netiešas izraidīšanas risku – Savstarpēja uzticēšanās – Pārsūtīšanas lēmuma pārbaude tiesā – Apjoms – Konstatējums, ka pieprasījuma saņēmējā dalībvalstī pastāv sistēmiskas problēmas patvēruma procedūrā un starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēju uzņemšanas apstākļos – Diskrecionārās klauzulas – Neizraidīšanas principa pārkāpuma risks pieprasījuma saņēmējā dalībvalstī

Apvienotajās lietās C-228/21, C-254/21, C-297/21, C-315/21 un C-328/21

par pieciem lūgumiem sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Corte suprema di cassazione* (Augstākā kasācijas tiesa, Itālija) iesniegusi ar 2021. gada 29. marta lēmumu un kas Tiesā reģistrēts 2021. gada 8. aprīlī (C-228/21); ko *Tribunale di Roma* (Romas tiesa, Itālija) iesniegusi ar 2021. gada 12. aprīļa lēmumu un kas Tiesā reģistrēts 2021. gada 22. aprīlī (C-254/21); ko *Tribunale di Firenze* (Florences tiesa, Itālija) iesniegusi ar 2021. gada 29. aprīļa lēmumu un kas Tiesā reģistrēts 2021. gada 10. maijā (C-297/21); ko *Tribunale di Milano* (Milānas tiesa, Itālija) iesniegusi ar 2021. gada 14. aprīļa lēmumu un kas Tiesā reģistrēts 2021. gada 17. maijā (C-315/21); un ko *Tribunale di Trieste* (Triestes tiesa, Itālija) iesniegusi ar 2021. gada 2. aprīļa lēmumu un kas Tiesā reģistrēts 2021. gada 26. maijā (C-328/21), tiesvedībās

Ministero dell'Interno, Dipartimento per le libertà civili e l'immigrazione – Unità Dublino (C-228/21),

DG (C-254/21),

XXX.XX (C-297/21),

PP (C-315/21),

GE (C-328/21),

pret

* Tiesvedības valoda – itāļu.

CZA (C-228/21),

Ministero dell'Interno, Dipartimento per le libertà civili e l'immigrazione – Unità Dublino
(C-254/21, C-297/21, C-315/21 un C-328/21),

TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētāja A. Prehala [*A. Prechal*], tiesneši F. Biltšens [*F. Biltgen*], N. Vāls [*N. Wahl*], J. Pasers [*J. Passer*] (referents) un M. L. Arasteja Saūna [*M. L. Arastey Sahún*],

ģenerālvokāte: J. Kokote [*J. Kokott*],

sekretārs: Č. Di Bella [*C. Di Bella*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2022. gada 8. jūnija tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko snieguši:

- XXX.XX vārdā – *C. Favilli* un *L. Scattoni*, *avvocate*,
- GE vārdā – *C. Bove*, *avvocata*,
- Itālijas valdības vārdā – *G. Palmieri*, pārstāve, kurai palīdz *L. D'Ascia* un *D. G. Pintus*, *avvocati dello Stato*,
- Vācijas valdības vārdā – *J. Möller* un *R. Kanitz*, pārstāvji,
- Francijas valdības vārdā – *A.-L. Desjonquères* un *J. Illouz*, pārstāvji,
- Nīderlandes valdības vārdā – *M. K. Bulterman*, *M. de Ree* un *A. Hanje*, pārstāves,
- Eiropas Komisijas vārdā – *A. Azéma* un *C. Cattabriga*, pārstāves,

noklausījusies ģenerālvokātes secinājumus 2023. gada 20. aprīļa tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Lūgumi sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt 3. panta 2. punktu, 4. un 5. pantu, 17. panta 1. punktu, 18. panta 1. punktu, 20. panta 5. punktu un 27. pantu Eiropas Parlamenta un Padomes Regulā (ES) Nr. 604/2013 (2013. gada 26. jūnijs), ar ko paredz kritērijus un mehānismus, lai noteiktu dalībvalsti, kura ir atbildīga par trešās valsts valstspiederīgā vai bezvalstnieka starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu, kas iesniegts kādā no dalībvalstīm (OV 2013, L 180, 31. lpp.; turpmāk tekstā – “Dublinas III regula”), 29. pantu Eiropas Parlamenta un Padomes Regulā (ES) Nr. 603/2013 (2013. gada 26. jūnijs) par pirkstu nospiedumu salīdzināšanas sistēmas *Eurodac* izveidi, lai efektīvi piemērotu Regulu Nr. 604/2013, un par dalībvalstu tiesībaizsardzības iestāžu un Eiropola pieprasījumiem veikt salīdzināšanu ar *Eurodac* datiem tiesībaizsardzības nolūkos, un ar kuru groza Regulu (ES) Nr. 1077/2011, ar ko izveido Eiropas

Aģentūru lielapjoma IT sistēmu darbības pārvaldībai brīvības, drošības un tiesiskuma telpā (OV 2013, L 181, 1. lpp.; turpmāk tekstā – “Eurodac regula”), kā arī Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā – “Harta”) 47. pantu.

- 2 Šie lūgumi ir iesniegti piecās tiesvedībās: pirmajā (lieta C-228/21) starp *Ministero dell'Interno, Dipartimento per le libertà civili e l'immigrazione – Unità Dublino* (Iekšlietu ministrijas Pilsnisko brīvību un imigrācijas departamenta Dublīnas lietu nodaļa, Itālija, turpmāk tekstā – “Iekšlietu ministrija”) un CZA par Iekšlietu ministrijas lēmumu pēc viņa Itālijā iesniegtā starptautiskās aizsardzības pieteikuma pārsūtīt viņu uz Slovēniju un pārējās četrās (lietas C-254/21, C-297/21, C-315/21 un C-328/21) starp attiecīgi DG, XXX.XX, PP un GE, no kuriem pirmie trīs arī ir iesnieguši šādu pieteikumu Itālijā un GE tajā uzturas nelikumīgi, no vienas puses, un Iekšlietu ministriju, no otras puses, par pēdējās minētās lēmumu tos pārsūtīt – DG uz Zviedriju, XXX.XX, kā arī PP uz Vāciju un GE – uz Somiju.

Atbilstošās tiesību normas

Kvalifikācijas direktīva

- 3 Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2011/95/ES (2011. gada 13. decembris) par standartiem, lai trešo valstu valstspiederīgos vai bezvalstniekus kvalificētu kā starptautiskās aizsardzības saņēmējus, par bēgļu vai personu, kas tiesīgas saņemt alternatīvo aizsardzību, vienotu statusu, un par piešķirtās aizsardzības saturu (OV 2011, L 337, 9. lpp.; turpmāk tekstā – “Kvalifikācijas” direktīva”) II nodaļā “Starptautiskās aizsardzības pieteikumu novērtēšana” citastarp ir ietverts šīs direktīvas 8. pants “Iekšējā aizsardzība”. Šajā pantā ir noteikts:

“1. Novērtējot starptautiskās aizsardzības pieteikumu, dalībvalstis var noteikt, ka pieteikuma iesniedzējam nav vajadzīga starptautiskā aizsardzība, ja viņam daļā no izcelsmes valsts teritorijas:

- a) nav pamatoti jābaidās no vajāšanas vai nepastāv būtiska kaitējuma risks; vai
- b) ir pieejama 7. pantā noteiktā aizsardzība pret vajāšanu vai būtisku kaitējumu,

un viņš var droši un likumīgi ceļot uz šo valsts daļu un tikt tajā uzņemts, un, kā var pamatoti pieņemt, tajā arī uzturēsies.

2. Pārbaudot, vai pieteikuma iesniedzējam ir pamats bailēm no vajāšanas vai pastāv reāls risks, ka tiks nodarīts būtisks kaitējums, vai ir pieejama aizsardzība pret vajāšanu vai būtisku kaitējumu izcelsmes valsts daļā saskaņā ar 1. punktu, dalībvalstis laikā, kad tiek pieņemts lēmums par pieteikumu, ņem vērā vispārējos apstākļus, kādi dominē minētajā valsts daļā, un pieteikuma iesniedzēja personīgos apstākļus, ievērojot 4. pantu. Šajā nolūkā dalībvalstis nodrošina, ka tiek iegūta precīza un aktuāla informācija no attiecīgajiem avotiem, piemēram, no Apvienoto Nāciju Organizācijas Augstā komisāra bēgļu jautājumos un Eiropas Patvēruma atbalsta biroja.”

- 4 Kvalifikācijas direktīvas 15. pantā “Būtisks kaitējums”, kas ietverts tās V nodaļā “Kvalificēšana par personu, kas tiesīga saņemt alternatīvo aizsardzību”, ir paredzēts:

“Būtisku kaitējumu veido:

[..]

c) smagi un individuāli draudi civiliedzīvotāja dzīvībai vai veselībai plaši izplatītas vardarbības dēļ starptautisku vai iekšēju bruņotu konfliktu gadījumā.”

Dublinas III regula

5 Dublinas III regulas 18. un 19. apsvērumā ir noteikts:

“(18) Lai atvieglotu par starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu atbildīgās dalībvalsts noteikšanu, būtu jāriko personiska saruna ar pieteikuma iesniedzēju. Tiklīdz starptautiskās aizsardzības pieteikums ir iesniegts, pieteikuma iesniedzējs būtu jāinformē par šīs regulas piemērošanu un par iespēju sarunas laikā sniegt informāciju par ģimenes locekļu, radnieku vai personu, ar ko ir jebkādas citas ģimenes attiecības, atrašanos dalībvalstīs, lai atvieglotu atbildīgās dalībvalsts noteikšanas procedūru.

(19) Lai nodrošinātu attiecīgo personu tiesību efektīvu aizsardzību, būtu jānosaka juridiskās garantijas un tiesības uz efektīviem aizsardzības līdzekļiem attiecībā uz lēmumiem par pārsūtīšanu uz atbildīgo dalībvalsti, jo īpaši saskaņā ar [Hartas] 47. pantu. Lai nodrošinātu starptautisko tiesību ievērošanu, efektīvi aizsardzības līdzekļi pret šādiem lēmumiem būtu jāattiecina gan uz šīs regulas piemērošanas, gan juridiskās un faktiskās situācijas pārbaudi dalībvalstī, uz kuru pārsūta pieteikuma iesniedzēju.”

6 Šīs regulas II nodaļā “Vispārīgi principi un garantijas” ietvertā 3. panta “Piekļuve starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanas procedūrai” 1. un 2. punktā ir noteikts:

“1. Dalībvalstis izskata jebkuru starptautiskās aizsardzības pieteikumu, ko kādai no šīm valstīm tās teritorijā, tostarp pie robežas vai tranzīta zonās, iesniedz trešās valsts valstspiederīgais vai bezvalstnieks. Pieteikumu izskata viena dalībvalsts, kas saskaņā ar III nodaļā izklāstītajiem kritērijiem ir noteikta par atbildīgo.

2. Ja, pamatojoties uz šajā regulā uzskaitītajiem kritērijiem, nav iespējams izraudzīties atbildīgo dalībvalsti, tad par pieteikuma izskatīšanu ir atbildīga dalībvalsts, kurai pirmajai iesniegts starptautiskās aizsardzības pieteikums.

Ja nav iespējams pieteikuma iesniedzēju pārsūtīt uz dalībvalsti, kas izraudzīta par galveno atbildīgo, jo ir pamatots iemesls uzskatīt, ka pastāv sistēmiskas problēmas patvēruma procedūrā un pieteikuma iesniedzēju uzņemšanas apstākļos minētajā dalībvalstī, kā rezultātā pastāv necilvēcīgas un pazemojošas attieksmes risks [Hartas] 4. panta nozīmē, dalībvalsts, kas nosaka atbildīgo dalībvalsti, turpina izskatīt III nodaļā izklāstītos kritērijus, lai noteiktu, vai par atbildīgo var tikt izraudzīta cita dalībvalsts.

Ja saskaņā ar šo punktu nav iespējama pārsūtīšana uz nevienu dalībvalsti, kas izraudzīta, balstoties uz III nodaļā izklāstītajiem kritērijiem, vai uz pirmo dalībvalsti, kurā pieteikums iesniegts, dalībvalsts, kas nosaka atbildīgo dalībvalsti, kļūst par atbildīgo dalībvalsti.”

7 Minētās regulas 4. pants “Tiesības uz informāciju” ir formulēts šādi:

“1. Tiklīdz kādā dalībvalstī ir iesniegts starptautiskās aizsardzības pieteikums 20. panta 2. punkta nozīmē, tās kompetentās iestādes informē pieteikuma iesniedzēju par šīs regulas piemērošanu un jo īpaši par:

- a) šīs regulas mērķiem un sekām, ko radītu vēl kāda pieteikuma sagatavošana citā dalībvalstī, kā arī par sekām, ko izraisa pārcelšanās no vienas dalībvalsts uz citu laikā, kamēr tiek noteikta saskaņā ar šo regulu atbildīgā dalībvalsts, un kamēr tiek izskatīts starptautiskās aizsardzības pieteikums;
- b) atbildīgās dalībvalsts noteikšanas kritērijiem, šādu kritēriju hierarhiju dažādos procedūras posmos un to ilgumu, tostarp par to, ka vienā dalībvalstī iesniegts starptautiskās aizsardzības pieteikums var izraisīt to, ka minētā dalībvalsts kļūst atbildīga saskaņā ar šo regulu, pat ja šāda atbildība nepamatojas uz minētajiem kritērijiem;
- c) personisko sarunu atbilstīgi 5. pantam un iespēju iesniegt informāciju par to, ka dalībvalstīs atrodas ģimenes locekļi, radnieki vai personas, ar ko ir jebkādas citas ģimenes attiecības, tostarp par veidiem, kādos pieteikuma iesniedzējs var iesniegt šādu informāciju;
- d) iespēju apstrīdēt lēmumu par pārsūtīšanu un vajadzības gadījumā pieteikties pārsūtīšanas atlikšanai;
- e) to, ka dalībvalstu kompetentās iestādes var apmainīties ar datiem par viņu tikai nolūkā īstenot savas no šīs regulas izrietošās saistības;
- f) tiesībām piekļūt ar viņu saistītiem datiem un tiesībām pieprasīt šādu datu izlabošanu, ja tie ir nepareizi, vai dzēšanu, ja tie ir apstrādāti nelikumīgi, kā arī par minēto tiesību īstenošanas procedūrām tostarp par 35. pantā minēto iestāžu un to valsts datu aizsardzības iestāžu kontaktinformāciju, kuras ir atbildīgas par ar personas datu aizsardzību saistītu prasību izskatīšanu.

2. Informāciju, kas minēta 1. punktā, sniedz rakstiski valodā, kuru pieteikuma iesniedzējs saprot vai kuru ir pamats uzskatīt par viņam saprotamu. Dalībvalstis izmanto kopēju bukletu, kas saskaņā ar 3. punktu izveidot[s] minētajam nolūkam.

Vajadzības gadījumā, lai pieteikuma iesniedzējs pienācīgi saprastu sniegto informāciju, to sniedz arī mutiski, piemēram, saistībā ar personisko sarunu, kas minēta 5. pantā.

3. [Eiropas] Komisija ar īstenošanas aktiem izstrādā kopēju bukletu, kā arī īpašu bukletu nepilngadīgajiem bez pavadības, kurš satur vismaz šā panta 1. punktā minēto informāciju. Šajā kopējā bukletā iekļauj arī informāciju par to, kā piemērot [Eurodac regulu], un jo īpaši par nolūku, kādēļ pieteikuma iesniedzēja dati var tikt apstrādāti Eurodac sistēmā. Kopējais buklets ir veidots tā, lai dalībvalstis to varētu papildināt ar dalībvalstij specifisku papildu informāciju. Minētos īstenošanas aktus pieņem saskaņā ar šīs regulas 44. panta 2. punktā minēto pārbaudes procedūru.”

8 Saskaņā ar šīs pašas regulas 5. pantu “Personiska saruna”:

“1. Lai atvieglotu atbildīgās dalībvalsts noteikšanas procesu, dalībvalsts, kas nosaka atbildīgo dalībvalsti, rīko personisku sarunu ar pieteikuma iesniedzēju. Saruna arī ļauj pareizi izprast informāciju, kas pieteikuma iesniedzējam sniegta saskaņā ar 4. pantu.

2. Personisko sarunu var nerīkot, ja:

a) pieteikuma iesniedzējs ir aizbēdzis; vai

b) pēc 4. pantā minētās informācijas saņemšanas pieteikuma iesniedzējs jau ir sniedzis informāciju, kas vajadzīga, lai citādi noteiktu atbildīgo dalībvalsti. Dalībvalsts, kas nerīko sarunu, sniedz pieteikuma iesniedzējam iespēju sniegt visu papildu informāciju, kas ir nozīmīga, lai noteiktu atbildīgo dalībvalsti, pirms tiek pieņemts lēmums pārsūtīt pieteikuma iesniedzēju uz atbildīgo dalībvalsti saskaņā ar 26. panta 1. punktu.

3. Personiskā saruna notiek savlaicīgi un, jebkurā gadījumā, pirms tiek pieņemts jebkāds lēmums par pieteikuma iesniedzēja pārsūtīšanu uz atbildīgo dalībvalsti saskaņā ar 26. panta 1. punktu.

4. Personiskā saruna notiek valodā, kuru pieteikuma iesniedzējs saprot vai kuru ir pamats uzskatīt par viņam saprotamu un kurā viņš spēj sazināties. Ja vajadzīgs, dalībvalstīm ir līdzekļi tulkam, kas spēj nodrošināt pienācīgu saziņu starp pieteikuma iesniedzēju un personu, kas vada personisko sarunu.

5. Personiskā saruna notiek apstākļos, kas nodrošina pienācīgu konfidencialitāti. To vada kvalificēta persona saskaņā ar valsts tiesību aktiem.

6. Dalībvalsts, kas vada personisko sarunu, sastāda tās rakstisku kopsavilkumu, kurā iekļauj vismaz galveno informāciju, ko pieteikuma iesniedzējs sniedzis sarunā. Šis kopsavilkums var būt ziņojuma vai standarta veidlapas formā. Dalībvalsts nodrošina, ka pieteikuma iesniedzējam un/vai juridiskajam padomniekam vai citam padomdevējam, kas pārstāv pieteikuma iesniedzēju, tiek savlaicīgi nodrošināta pieeja kopsavilkumam.”

9 Dublīnas III regulas 7. panta 3. punktā ir noteikts:

“Piemērojot 8., 10. un 16. pantā minētos kritērijus, dalībvalstis ņem vērā jebkādas pieejamos pierādījumus par to, vai kādas dalībvalsts teritorijā atrodas pieteikuma iesniedzēja ģimenes locekļi, radnieki vai personas, ar ko ir jebkādas citas ģimenes attiecības, ar nosacījumu, ka šādi pierādījumi tiek iesniegti, pirms cita dalībvalsts saskaņā ar, attiecīgi, 22. un 25. pantu ir akceptējusi pieprasījumu uzņemt vai uzņemt atpakaļ attiecīgo personu, un ka par pieteikuma iesniedzēja iepriekšējiem starptautiskās aizsardzības pieteikumiem vēl nav pieņemts pirmais lēmums pēc būtības.”

10 Šīs regulas 17. panta “Diskrecionārās klauzulas” 1. punktā ir paredzēts:

“Atkāpjoties no 3. panta 1. punkta, katra dalībvalsts var nolemt izskatīt starptautiskās aizsardzības pieteikumu, ko tai iesniedzis trešās valsts valstspiederīgais vai bezvalstnieks, pat ja saskaņā ar šajā regulā noteiktajiem kritērijiem šāda izskatīšana nav attiecīgās dalībvalsts pienākums.

Dalībvalsts, kas nolemj saskaņā ar šo punktu izskatīt starptautiskās aizsardzības pieteikumu, kļūst par atbildīgo dalībvalsti un uzņemas ar minēto atbildību saistītos pienākumus. Vajadzības gadījumā tā, izmantojot elektroniskās komunikācijas tīklu *DubliNet*, kas izveidots saskaņā ar [Komisijas] Regulas

(EK) Nr. 1560/2003 [(2003. gada 2. septembris), ar kuru paredz sīki izstrādātus noteikumus, lai piemērotu Padomes Regulu Nr. 343/2003, ar ko paredz kritērijus un mehānismus, lai noteiktu dalībvalsti, kura ir atbildīga par trešās valsts pilsoņa patvēruma pieteikuma izskatīšanu, kas iesniegts kādā no dalībvalstīm (OV 2003, L 222, 3. lpp.)], 18. pantu, informē iepriekšējo atbildīgo dalībvalsti, dalībvalsti, kas veic procedūru, lai noteiktu atbildīgo dalībvalsti, vai dalībvalsti, kura saņēmusi pieprasījumu par pieteikuma iesniedzēja uzņemšanu vai par viņa atpakaļuzņemšanu.

Dalībvalsts, kas kļūst par atbildīgo dalībvalsti saskaņā ar šo punktu, to tūlīt norāda *Eurodac* saskaņā ar [*Eurodac* regulu], pievienojot datumu, kad tika pieņemts lēmums izskatīt pieteikumu.”

11 Minētās regulas 18. pants “Atbildīgās dalībvalsts pienākumi” ir izteikts šādā redakcijā:

“1. Saskaņā ar šo regulu atbildīgajai dalībvalstij ir pienākums:

- a) saskaņā ar 21., 22. un 29. pantā izklāstītajiem nosacījumiem uzņemt pieteikuma iesniedzēju, kas iesniedzis pieteikumu citā dalībvalstī;
- b) saskaņā ar 23., 24., 25. un 29. pantā izklāstītajiem nosacījumiem uzņemt atpakaļ pieteikuma iesniedzēju, kura pieteikums tiek izskatīts un kurš ir sagatavojis pieteikumu citā dalībvalstī, vai kurš atrodas citas dalībvalsts teritorijā bez uzturēšanās atļaujas;
- c) saskaņā ar 23., 24., 25. un 29. pantā izklāstītajiem nosacījumiem uzņemt atpakaļ trešās valsts valstspiederīgo vai bezvalstnieku, kurš ir atsaucis pieteikumu tā izskatīšanas laikā un ir sagatavojis pieteikumu citā dalībvalstī vai kurš atrodas citas dalībvalsts teritorijā bez uzturēšanās atļaujas;
- d) saskaņā ar 23., 24., 25. un 29. pantā izklāstītajiem nosacījumiem uzņemt atpakaļ trešās valsts valstspiederīgo vai bezvalstnieku, kura pieteikums ir noraidīts un kurš ir sagatavojis pieteikumu citā dalībvalstī, vai kurš atrodas citas dalībvalsts teritorijā bez uzturēšanās atļaujas.

2. Atbildīgā dalībvalsts gadījumos, uz kuriem attiecas 1. punkta a) un b) apakšpunkts, izskata vai pabeidz izskatīt starptautiskās aizsardzības pieteikumu, ko sagatavojis pieteikuma iesniedzējs.

Gadījumos, uz kuriem attiecas 1. punkta c) apakšpunkts, kad atbildīgā dalībvalsts ir pārtraukusi pieteikuma izskatīšanu pēc tam, kad pieteikuma iesniedzējs to ir atsaucis, pirms ir pieņemts lēmums pēc būtības pirmajā instancē, minētā dalībvalsts nodrošina, ka pieteikuma iesniedzējam ir tiesības pieprasīt, lai viņa pieteikuma izskatīšana tiek pabeigta, vai iesniegt jaunu starptautiskās aizsardzības pieteikumu, kuru neuzskatīs par turpmāku pieteikumu, kā noteikts [Eiropas Parlamenta un Padomes] Direktīvā 2013/32/ES [(2013. gada 26. jūnijs) par kopējām procedūrām starptautiskās aizsardzības statusa piešķiršanai un atņemšanai (OV 2013, L 180, 60. lpp.; turpmāk tekstā – “Procedūru” direktīva)]. Šādos gadījumos dalībvalstis nodrošina, ka tiek pabeigta pieteikuma izskatīšana.

Gadījumos, uz kuriem attiecas 1. punkta d) apakšpunkts, kad pieteikums ir noraidīts tikai pirmajā instancē, atbildīgā dalībvalsts nodrošina, ka attiecīgajai personai ir vai ir bijusi iespēja izmantot efektīvu tiesiskās aizsardzības līdzekli saskaņā ar [Procedūru direktīvas] 46. pantu.”

12 Minētās regulas 19. pantā “Atbildības izbeigšanās” ir noteikts:

“1. Ja dalībvalsts izdod pieteikuma iesniedzējam uzturēšanās atļauju, tad minētā dalībvalsts pārņem 18. panta 1. punktā noteiktās saistības.

2. Šīs regulas 18. panta 1. punktā noteiktās saistības izbeidzas, ja atbildīgā dalībvalsts, kad tai pieprasa uzņemt vai uzņemt atpakaļ pieteikuma iesniedzēju vai citu personu, kas minēta 18. panta 1. punkta c) vai d) apakšpunktā, var konstatēt, ka attiecīgā persona ir atstājusi dalībvalstu teritoriju vismaz uz trim mēnešiem, ja vien attiecīgajai personai nav derīgas uzturēšanās atļaujas, ko izdevusi atbildīgā dalībvalsts.

Pieteikumu, kas iesniegts pēc pirmajā daļā minētā prombūtnes laikposma, uzskata par jaunu pieteikumu, kas ir pamatā jaunai procedūrai, lai noteiktu atbildīgo dalībvalsti.

3. Šīs regulas 18. panta 1. punkta c) un d) apakšpunktā noteiktās saistības izbeidzas, ja atbildīgā dalībvalsts, kad tai pieprasa uzņemt atpakaļ pieteikuma iesniedzēju vai citu personu, kas minēta 18. panta 1. punkta c) vai d) apakšpunktā, var konstatēt, ka attiecīgā persona ir atstājusi dalībvalstu teritoriju atbilstīgi atgriešanas lēmumam vai izraidīšanas rīkojumam, kas izdots pēc pieteikuma atsaukšanas vai noraidīšanas.

Pieteikumu, kas iesniegts pēc tam, kad notikusi efektīva izraidīšana, uzskata par jaunu pieteikumu, kas ir pamatā jaunai procedūrai, lai noteiktu atbildīgo dalībvalsti.”

13 Dublinas III regulas 20. pantā “Procedūras uzsākšana”, kas ietverts tās VI nodaļas “Uzņemšanas un atpakaļuzņemšanas procedūras” I iedaļā “Procedūras uzsākšana”, ir noteikts:

“1. Process, kurā nosaka atbildīgo dalībvalsti, sākas, tiklīdz kādā no dalībvalstīm pirmo reizi tiek iesniegts starptautiskās aizsardzības pieteikums.

2. Starptautiskās aizsardzības pieteikumu uzskata par iesniegtu, ja attiecīgās dalībvalsts kompetentās iestādes ir saņēmušas pieteikuma iesniedzēja iesniegtu veidlapu vai attiecīgo iestāžu sagatavotu ziņojumu. Ja pieteikums nav sagatavots rakstiski, laikposms no nodoma paziņošanas līdz ziņojuma iesniegšanai ir cik vien iespējams īss.

[..]

5. Pieteikuma iesniedzēju, kas atrodas citā dalībvalstī bez uzturēšanās atļaujas vai kas tur iesniedz starptautiskās aizsardzības pieteikumu pēc sava pirmā pieteikuma, kas sagatavots citā dalībvalstī, atsaukšanas atbildīgās dalībvalsts noteikšanas procedūras laikā, saskaņā ar 23., 24., 25. un 29. pantā izklāstītajiem nosacījumiem uzņem atpakaļ dalībvalsts, kurā pirmoreiz iesniegts minētais starptautiskās aizsardzības pieteikums, lai pabeigtu procedūru atbildīgās dalībvalsts noteikšanai.

[..]”

14 Šīs regulas 21. panta “Uzņemšanas pieprasījuma iesniegšana” 1. punkta pirmajā daļā ir paredzēts:

“Ja dalībvalsts, kurai iesniegts starptautiskās aizsardzības pieteikums, uzskata, ka par šā pieteikuma izskatīšanu ir atbildīga cita dalībvalsts, tā iespējami īsā laikā un jebkurā gadījumā trīs mēnešos no pieteikuma iesniegšanas dienas 20. panta 2. punkta nozīmē var pieprasīt minētajai otrajai dalībvalstij uzņemt attiecīgo pieteikuma iesniedzēju.”

- 15 Minētās regulas 23. pantā “Atpakaļuzņemšanas pieprasījuma iesniegšana, ja pieprasījuma iesniedzējā dalībvalstī ir iesniegts jauns pieteikums” ir paredzēts:

“1. Ja dalībvalsts, kurā 18. panta 1. punkta b), c) vai d) apakšpunktā minētā persona ir iesniegusi jaunu starptautiskās aizsardzības pieteikumu, uzskata, ka saskaņā ar 20. panta 5. punktu un 18. panta 1. punkta b), c) vai d) apakšpunktu atbildīga ir cita dalībvalsts, tā var prasīt minētajai citai dalībvalstij uzņemt minēto personu atpakaļ.

[..]

3. Ja atpakaļuzņemšanas pieprasījums netiek iesniegts 2. punktā noteiktajos termiņos, par starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu ir atbildīga tā dalībvalsts, kurā iesniegts jaunais pieteikums.”

- 16 Šīs pašas regulas 24. panta “Atpakaļuzņemšanas pieprasījuma iesniegšana, ja pieprasījuma iesniedzējā dalībvalstī nav iesniegts jauns pieteikums” 1. punktā ir noteikts:

“Ja dalībvalsts, kuras teritorijā bez uzturēšanās atļaujas uzturas 18. panta 1. punkta b), c) vai d) apakšpunktā minētā persona un kurā nav iesniegts jauns starptautiskās aizsardzības pieteikums, uzskata, ka saskaņā ar 20. panta 5. punktu un 18. panta 1. punkta b), c) vai d) apakšpunktu atbildīga ir cita dalībvalsts, tā var prasīt minētajai citai dalībvalstij uzņemt minēto personu atpakaļ.”

- 17 Dublīnas III regulas 26. pants “Pārsūtīšanas lēmuma paziņošana”, kas ietverts tās VI nodaļas IV iedaļā “Procesuālās garantijas”, ir formulēts šādi:

“1. Ja dalībvalsts, kas saņēmusi pieprasījumu, piekrīt uzņemt vai uzņemt atpakaļ pieteikuma iesniedzēju vai citu 18. panta 1. punkta c) vai d) apakšpunktā minētu personu, tad pieprasījuma iesniedzēja dalībvalsts paziņo attiecīgajai personai par lēmumu pārsūtīt viņu uz atbildīgo dalībvalsti un attiecīgi par lēmumu neizskatīt viņa starptautiskās aizsardzības pieteikumu. Ja attiecīgo personu pārstāv juridiskais konsultants vai cits padomdevējs, dalībvalstis var nolemt par lēmumu paziņot šādam juridiskajam konsultantam vai padomdevējam, nevis attiecīgajai personai, un attiecīgos gadījumos par lēmumu informēt attiecīgo personu.

2. Šā panta 1. punktā minētajā lēmumā ietver informāciju par pieejamiem tiesiskās aizsardzības līdzekļiem, tostarp attiecīgos gadījumos par tiesībām lūgt apturēt lēmuma izpildi, un par šādu tiesiskās aizsardzības līdzekļu izmantošanai un pārsūtīšanai piemērojamiem termiņiem un, vajadzības gadījumā, ietver informāciju par vietu, kur attiecīgajai personai jāierodas, kā arī ierašanās datumu, ja minētā persona dodas uz atbildīgo dalībvalsti patstāvīgi.

Dalībvalstis nodrošina, ka attiecīgajai personai kopā ar 1. punktā minēto lēmumu tiek paziņota informācija par personām vai vienībām, kas attiecīgajai personai var sniegt juridisku palīdzību, ja minētā informācija nav jau tikusi sniegta.

3. Ja attiecīgajai personai nepalīdz vai viņu nepārstāv juridiskais konsultants vai cits padomdevējs, dalībvalstis viņu informē par galvenajiem lēmuma elementiem, tajā vienmēr ietverot informāciju par pieejamiem tiesiskās aizsardzības līdzekļiem un šādu tiesiskās aizsardzības līdzekļu izmantošanai piemērojamiem termiņiem un informāciju sniedzot valodā, ko attiecīgā persona saprot vai kuru ir pamats uzskatīt par viņai saprotamu.”

- 18 Tajā pašā IV iedaļā ietvertā šīs regulas 27. panta “Tiesiskās aizsardzības līdzekļi” 1. punktā ir noteikts:

“Pieteikuma iesniedzējam vai citai personai, kas minēta 18. panta 1. punkta c) vai d) apakšpunktā, ir tiesības uz efektīvu tiesiskās aizsardzības līdzekli, proti, pārsūtīšanas lēmuma faktisku un juridisku apelāciju vai pārskatīšanu tiesā.”

- 19 Minētās regulas VI nodaļas VI iedaļā “Pārsūtīšanas” ietvertā 29. panta “Kārtība un termiņi” 2. punktā ir paredzēts:

“Ja pārsūtīšana nenotiek sešu mēnešu termiņā, tad atbildīgā dalībvalsts tiek atbrīvota no pienākuma uzņemt vai uzņemt atpakaļ attiecīgo personu un atbildība tiek nodota pieprasījuma iesniedzējai dalībvalstij. Šo termiņu var pagarināt, ilgākais, līdz vienam gadam, ja pārsūtīšanu nevar veikt attiecīgās personas ieslodzījuma dēļ, vai, ilgākais, līdz astoņpadsmit mēnešiem attiecīgās personas bēgšanas gadījumā.”

Procedūru direktīva

- 20 Procedūru direktīvas II nodaļā “Pamatprincipi un garantijas” ir ietverts citastarp 9. pants. Šī panta “Tiesības palikt dalībvalstī pieteikuma izvērtēšanas laikā” 3. punktā ir noteikts:

“Dalībvalsts var izdot pieteikuma iesniedzēju trešai valstij saskaņā ar 2. punktu tikai tādos gadījumos, ja kompetentās iestādes ir pārliecinātas, ka izdošanas lēmuma rezultāts nebūs tieša vai netieša izraidīšana, pārkāpjot minētās dalībvalsts starptautiskās un [Eiropas] Savienībā noteiktās saistības.”

- 21 Procedūru direktīvas 14. pants “Personiskā intervija” ir formulēts šādi:

“1. Pirms atbildīgā iestāde pieņem lēmumu, pieteikuma iesniedzējam dod iespēju tikt personiski intervētam par viņa starptautiskās aizsardzības pieteikumu, ko veic persona, kura saskaņā ar valsts tiesību aktiem ir kompetenta veikt šādu interviju. Personiskās intervijas par starptautiskās aizsardzības pieteikuma būtību veic atbildīgās iestādes darbinieki. Šī daļa neskar 42. panta 2. punkta b) apakšpunktu.

Ja tas, ka starptautiskajai aizsardzībai vienlaikus piesakās liels skaits trešās valsts valstspiederīgo vai bezvalstnieku, atbildīgajai iestādei dara par praktiski neiespējamu veikt savlaicīgas intervijas par katra pieteikumu būtību, dalībvalstis var paredzēt, ka citas iestādes darbinieki uz laiku iesaistās šādu interviju veikšanā. Šādos gadījumos minētās citas iestādes darbinieki iepriekš saņem attiecīgo apmācību [..].

[..]

2. Personisko interviju par pieteikuma būtību var neveikt, ja:

- a) atbildīgā iestāde var pieņemt pozitīvu lēmumu attiecībā uz bēgļa statusu, pamatojoties uz pieejamajiem pierādījumiem; vai

b) atbildīgā iestāde uzskata, ka pieteikuma iesniedzēja stāvoklis nav piemērots tam, lai viņu intervētu, vai viņu nav iespējams intervēt sakarā ar pastāvīgiem apstākļiem, ko viņš nekontrolē. Šaubu gadījumā atbildīgā iestāde konsultējas ar medicīnas speciālistu, lai noteiktu, vai stāvoklis, kas padara pieteikuma iesniedzēju par nepiemērotu intervijas sniegšanai vai nespējīgu sniegt interviju, ir īslaicīgs vai ilgstošs.

Ja personiska intervija saskaņā ar b) apakšpunktu netiek veikta vai, attiecīgā gadījumā, ar apgādājamo, tiek veikti atbilstīgi pasākumi, lai ļautu pieteikuma iesniedzējam vai apgādājamajam iesniegt turpmāku informāciju.

3. Personiskās intervijas neveikšana saskaņā ar šo pantu nekavē atbildīgo iestādi pieņemt lēmumu par starptautiskās aizsardzības pieteikumu.

4. Personiskās intervijas neveikšana saskaņā ar 2. punkta b) apakšpunktu neietekmē nelabvēlīgi atbildīgās iestādes lēmumu.

5. Neatkarīgi no 28. panta 1. punkta dalībvalstis, pieņemot lēmumu par starptautiskās aizsardzības pieteikumu, var ņemt vērā faktu, ka pieteikuma iesniedzējs neieradās uz personisko interviju, ja vien viņam nebija svarīgi neierašanās iemesli.”

22 Šīs direktīvas 15. pantā “Prasības attiecībā uz personisko interviju” ir noteikts:

“1. Personiskā intervija parasti notiek bez ģimenes locekļu klātbūtnes, ja vien atbildīgā iestāde neuzskata, ka atbilstīgai izskatīšanai ir nepieciešama citu ģimenes locekļu klātbūtne.

2. Personiskā intervija notiek apstākļos, kas nodrošina atbilstīgu konfidencialitāti.

3. Dalībvalstis veic atbilstīgus pasākumus, lai nodrošinātu, ka personiskās intervijas tiek veiktas tādos apstākļos, kas ļauj pieteikuma iesniedzējiem sniegt vispusīgu savu pieteikumu pamatojumu. Šajā aspektā dalībvalstis:

a) nodrošina, ka persona, kas veic interviju, ir kompetenta, lai ņemtu vērā personiskos un vispārējos apstākļus, kas saistīti ar pieteikumu, tostarp pieteikuma iesniedzēja kultūras izcelsmi, dzimumu, seksuālo orientāciju, dzimumidentitāti vai neaizsargātību;

b) ja vien iespējams, nodrošina, ka pieteikuma iesniedzēju intervē tā paša dzimuma persona, ja pieteikuma iesniedzējs to pieprasa, ja vien atbildīgajai iestādei ir pamats uzskatīt, ka šāda pieprasījuma iemesli nav saistīti ar grūtībām, kuru dēļ pieteikuma iesniedzējs nevarētu saprotami izklāstīt sava pieteikuma iemeslus;

c) izvēlas tulku, kas spēj nodrošināt atbilstīgu saziņu starp pieteikuma iesniedzēju un personu, kas veic interviju. Saziņa notiek valodā, kurai priekšroku dod pieteikuma iesniedzējs, ja vien nepastāv kāda cita valoda, kuru viņš saprot un kurā viņš ir spējīgs skaidri sazināties. Ja vien iespējams, dalībvalstis nodrošina tā paša dzimuma tulku, ja pieteikuma iesniedzējs to pieprasa, ja vien atbildīgajai iestādei ir pamats uzskatīt, ka šāda pieprasījuma iemesli nav saistīti ar grūtībām, kuru dēļ pieteikuma iesniedzējs nevarētu saprotami izklāstīt sava pieteikuma iemeslus;

d) nodrošina, ka persona, kas veic interviju par starptautiskās aizsardzības pieteikuma būtību, nav militārajā vai tiesībaizsardzības formas tērpā;

e) nodrošina, ka intervijas ar nepilngadīgajiem notiek bērniem piemērotā veidā.

4. Dalībvalstis var paredzēt noteikumus par trešo personu klātbūtni personiskajā intervijā.”

23 Minētās direktīvas III nodaļā “Pirmās instances procedūras” ir ietverts tās 31.–43. pants.

24 Šīs pašas direktīvas 33. panta “Nepieņemami pieteikumi” 2. punktā ir noteikts:

“Dalībvalstis var uzskatīt starptautiskās aizsardzības pieteikumu par nepieņemamu tikai tad, ja:

a) cita dalībvalsts ir piešķirusi starptautisko aizsardzību;

[..].”

25 Procedūru direktīvas 34. panta “Īpaši noteikumi intervijai par pieņemamību” 1. punkta pirmajā daļā ir paredzēts:

“Pirms atbildīgā iestāde pieņem lēmumu par starptautiskās aizsardzības pieteikuma pieņemamību, dalībvalstis ļauj pieteikuma iesniedzējiem paust savus uzskatus par 33. pantā minēto pamatojumu piemērošanu viņu konkrētajiem apstākļiem. Šim nolūkam dalībvalstis veic personisku interviju par pieteikuma pieņemamību. Dalībvalstis var pieļaut izņēmumus tikai saskaņā ar 42. pantu turpmāka pieteikuma gadījumā.”

“Eurodac” regula

26 *Eurodac* regulas 2. panta 1. punkts ir formulēts šādi:

“Šajā regulā:

[..]

b) “izcelsmes dalībvalsts” ir:

[..]

iii) attiecībā uz personu, uz kuru attiecas 17. pants 1. punkts, – dalībvalsts, kas pārsūta personas datus uz centrālo sistēmu un saņem salīdzinājuma iznākumus;

[..].”

27 Šīs regulas 3. panta 1. punktā ir noteikts:

“*Eurodac* veido:

a) datorizēta centrālā daktiloskopisko datu datubāze (“centrālā sistēma”), kas sastāv no

[..].”

28 Minētās regulas 17. panta 1. punkts:

“Lai pārbaudītu, vai trešās valsts valstspiederīgais vai bezvalstnieks, kas nelikumīgi uzturas tās teritorijā, nav iepriekš iesniedzis starptautiskās aizsardzības pieteikumu citā dalībvalstī, dalībvalsts var pārsūtīt uz centrālo sistēmu daktiloskopiskos datus attiecībā uz pirkstu nospiedumiem, ko tā ņēmusi no jebkura šāda vismaz 14 gadus veca trešās valsts valstspiederīgā vai bezvalstnieka, kopā ar atsauces numuru, ko izmanto šī dalībvalsts.

Ir jāpārbauda, vai trešās valsts valstspiederīgais vai bezvalstnieks iepriekš nav iesniedzis starptautiskās aizsardzības pieteikumu citā dalībvalstī, ja:

- a) trešās valsts valstspiederīgais vai bezvalstnieks paziņo, ka viņš iesniedzis starptautiskās aizsardzības pieteikumu, nenorādot dalībvalsti, kur viņš iesniedzis pieteikumu;
- b) trešās valsts valstspiederīgais vai bezvalstnieks neprasa starptautisko aizsardzību, bet protestē pret viņa atgriešanu uz izcelsmes valsti, paziņojot, ka viņš tur būtu briesmās, vai
- c) trešās valsts valstspiederīgais vai bezvalstnieks citādi mēģina novērst viņa piespiedu izraidīšanu, atsakot sadarbību viņa personas noskaidrošanā, jo īpaši, neuzrādot nekādus personību apliecinājošus dokumentus vai uzrādot viltotus dokumentus.”

29 Šīs pašas regulas 29. pantā “Datu subjektu tiesības” ir noteikts:

“1. Personām, uz kurām attiecas [...] 17. panta 1. punkts, izcelsmes dalībvalsts rakstiski un vajadzības gadījumā mutiski tādā valodā, kādu tās saprot vai kādu tām vajadzētu saprast, paziņo:

[..]

- b) to, kādā nolūkā to dati tiks apstrādāti *Eurodac*, tostarp [Dublinas III regulas] mērķu aprakstu saskaņā ar tās 4. pantu un viegli saprotamu, skaidrā un vienkāršā valodā sagatavotu skaidrojumu par to, ka dalībvalstis un Eiropols tiesībaizsardzības nolūkos var piekļūt *Eurodac* datiem;

[..].

2. [...]

Attiecībā uz personām, uz kurām attiecas 17. panta 1. punkts, šā panta 1. punktā minēto informāciju sniedz, vēlākais, brīdī, kad datus, kas attiecas uz minēto personu, pārsūta uz centrālo sistēmu. Minēto pienākumu nepiemēro, ja nav iespējas sniegt šādu informāciju vai ja tas prasītu neatbilstīgus pūliņus.

[..]

3. Saskaņā ar [Dublinas III regulas] 44. panta 2. punktā minēto procedūru ir jā sagatavo kopēja brošūra, kas satur vismaz šā panta 1. punktā minēto informāciju un minētās regulas 4. panta 1. punktā minēto informāciju.

Brošūra ir skaidra un vienkārša un sastādīta tādā valodā, kādu attiecīgā persona saprot vai kādu tai vajadzētu saprast.

Brošūra ir veidota tā, lai dalībvalstis to varētu papildināt ar dalībvalstij specifisku papildu informāciju. Dalībvalstij specifiskajā informācijā ietver arī informāciju vismaz par datu subjekta tiesībām un iespēju saņemt attiecīgās valsts uzraudzības iestāžu palīdzību, kā arī par datu apstrādi atbildīgās personas un valsts uzraudzības iestāžu biroju kontaktinformāciju.

[..]”

30 *Eurodac* regulas 37. pantā “Atbildība” ir noteikts:

“1. Katra persona vai katra dalībvalsts, kam nodarīts kaitējums sakarā ar kādu nelikumīgu datu apstrādes darbību vai kādu darbību, kas nesaskan ar šo regulu, ir tiesīga saņemt kompensāciju no dalībvalsts, kas atbild par nodarīto kaitējumu. Šo valsti pa daļai vai pilnīgi atbrīvo no šīs atbildības, ja tā pierāda, ka nav atbildīga par faktu, kas izraisījis kaitējumu.

[..]

3. Kompensācijas prasījumus pret kādu dalībvalsti par 1. un 2. punktā paredzēto kaitējumu regulē atbildētājas dalībvalsts tiesību aktu noteikumi.”

Regula Nr. 1560/2003

31 Regulas Nr. 1560/2003, kas grozīta ar Komisijas 2014. gada 30. janvāra Īstenošanas regulu (ES) Nr. 118/2014 (OV 2014, L 39, 1. lpp.) (turpmāk tekstā – “Regula Nr. 1560/2003”), 16.a pantā “Informatīvi bukleti starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzējiem” ir noteikts:

“1. X pielikumā ir ietverts kopējs buklets visu starptautiskās aizsardzības pieteikumu iesniedzēju informēšanai par [Dublinas III regulas] noteikumiem un [*Eurodac* regulas] piemērošanu.

[..]

4. XIII pielikumā ir ietverta informācija trešo valstu valstspiederīgajiem vai bezvalstniekiem, kas nelikumīgi atrodas dalībvalstī.”

32 Kā paredzēts 16.a panta 1. punktā, Regulas Nr. 1560/2003 X pielikumā ir ietverts Dublinas III regulas 4. panta 2. un 3. punktā minētā kopējā bukleta un *Eurodac* regulas 29. panta 3. punktā minētās kopējās brošūras paraugs (turpmāk tekstā – “kopējais buklets”). Šī pielikuma A daļā “Informācija par Dublinas regulu starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzējiem saskaņā ar [Dublinas III regulas] 4. pantu” ir apkopoti vairāki paskaidrojumi par atbildīgās dalībvalsts noteikšanas procedūru un tās konkrēto piemērošanu, kā arī par *Eurodac* regulas piemērošanu, informācija par attiecīgās personas tiesībām, kā arī vairāki viņam adresēti ieteikumi un lūgumi, kas vērsti uz šīs procedūras pienācīgu norisi. A daļas pēdējā daļā ir ietverts ierāmēts teksts un ar to saistīta zemsvītras piezīme, kas formulēti šādi:

“Ja mēs uzskatīsim, ka par jūsu pieteikuma izskatīšanu varētu būt atbildīga cita valsts, jūs saņemsiet sīkāku informāciju par attiecīgo procedūru un to, kā tas ietekmē jūs un jūsu tiesības (¹).”

[..]

(¹) Sniegtā informācija ir tā, kas iekļauta šā pielikuma B daļā.”

- 33 Minētā pielikuma B daļa “Dublinas procedūra – informācija starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzējiem Dublinas procedūrā saskaņā ar [Dublinas III regulas] 4. pantu” ietver paraugu kopējam bukletam, ko izsniedz attiecīgajai personai, ja kompetentajām valsts iestādēm ir iemesls uzskatīt, ka par starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu varētu būt atbildīga cita dalībvalsts. Tajā ir paredzēti konkrētāki paskaidrojumi par šajā gadījumā piemērojamo procedūru, kā arī informācija par attiecīgās personas tiesībām un dažādi viņam adresēti ieteikumi un lūgumi, kas vērsti uz šīs procedūras pienācīgu norisi. Šīs B daļas pamatdaļā ir šāda norāde, kurai pievienota piezīme:

“citā [dalīb]valstī tika iegūti jūsu pirkstu nospiedumi (un saglabāti Eiropas datubāzē *Eurodac* ⁽¹⁾),

[..]

(1) Vairāk informācijas par *Eurodac* skatīt A daļas iedaļā “Kāpēc ir jāiegūst mani pirkstu nospiedumi?””

- 34 Regulas Nr. 1560/2003 XIII pielikumā ir paredzēts paraugs “Informācija trešo valstu valstspiederīgajiem vai bezvalstniekiem, kas nelikumīgi atrodas dalībvalstī, saskaņā ar [*Eurodac* regulas] 29. panta 3. punktu”. Šajā pielikumā ir ietvertas šādas norādes un piezīme:

“Ja jūs nelikumīgi atrodaties [dalīb]valstī, iestādes var iegūt jūsu pirkstu nospiedumus un nosūtīt tos uz pirkstu nospiedumu datubāzi *Eurodac*. Tas tiek darīts vienīgi nolūkā pārbaudīt, vai jūs esat lūdzis patvērumu iepriekš. Jūsu pirkstu nospiedumu dati netiks saglabāti *Eurodac* datubāzē, bet gadījumā, ja jūs iepriekš esat lūdzis patvērumu citā valstī, jūs var nosūtīt atpakaļ uz attiecīgo valsti.

[..]

Ja iestādes uzskata, ka jūs, iespējams, esat iesniedzis starptautiskās aizsardzības pieteikumu citā valstī, kura varētu būt atbildīga par minētā pieteikuma izskatīšanu, jūs saņemsiet sīkāku informāciju par turpmāk veicamo procedūru un to, kā tas ietekmē jūs un jūsu tiesības ⁽²⁾.

[..]

(2) Sniegtā informācija ir tā, kas iekļauta X pielikuma B daļā.”

Pamatlietas un prejudiciālie jautājumi

Lieta C-228/21

- 35 CZA iesniedza starptautiskās aizsardzības pieteikumu Itālijā. Pēc pārbaudes Itālijas Republika vērsās pie Slovēnijas Republikas – kas ir dalībvalsts, kurā CZA iepriekš bija iesniedzis pirmo starptautiskās aizsardzības pieteikumu, – ar atpakaļuzņemšanas pieprasījumu saskaņā ar Dublinas III regulas 18. panta 1. punkta b) apakšpunktu, un 2018. gada 16. aprīlī šis pieprasījums tika akceptēts.
- 36 CZA attiecībā uz viņu pieņemto pārsūtīšanas lēmumu pārsūdzēja *Tribunale di Catanzaro* (Katandzāro tiesa, Itālija), kas šo lēmumu atcēla, pamatojoties uz to, ka nav izpildīts Dublinas III regulas 4. pantā noteiktais pienākums sniegt informāciju.

- 37 Iekšlietu ministrija par šo nolēmumu iesniedza kasācijas sūdzību *Corte suprema di cassazione* (Augstākā kasācijas tiesa, Itālija), kas ir iesniedzējtiesa lietā C-228/21, atsaucoties uz Dublinas III regulas 4. panta nepareizu piemērošanu.
- 38 Šajā kontekstā *Corte suprema di cassazione* (Augstākā kasācijas tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:
- “1) Vai [Dublinas III regulas] 4. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka prasībā, kas ir celta tiesā saskaņā ar regulas 27. pantu, lai apstrīdētu lēmumu par pārsūtīšanu, kuru dalībvalsts ir pieņēmusi saskaņā ar [minētās] regulas 26. pantā paredzēto mehānismu un pamatojoties uz [šīs pašas] regulas 18. panta 1. punkta b) apakšpunktā paredzēto atpakaļuzņemšanas pienākumu, var atsaukties vienīgi uz apstākli, ka valsts, kas ir pieņēmusi lēmumu par pārsūtīšanu, nav izsniegusi [Dublinas III regulas] 4. panta 2. punktā paredzēto kopējo bukletu?
- 2) Vai [Dublinas III regulas] 27. pants, to skatot kopā ar šīs regulas 18. un 19. apsvērumu un 4. pantu, ir jāinterpretē tādējādi, ka tad, ja ir konstatēta [minētās regulas] 4. pantā paredzēto pienākumu neizpilde, efektīvs tiesību aizsardzības līdzeklis liek tiesai pieņemt nolēmumu atcelt lēmumu par pārsūtīšanu?
- 3) Ja atbilde uz otro jautājumu ir noliedzoša, vai regulas 27. pants, to skatot kopā ar [Dublinas III regulas] 18. un 19. apsvērumu un 4. pantu, ir jāinterpretē tādējādi, ka tad, ja ir konstatēta [minētās regulas] 4. pantā paredzēto pienākumu neizpilde, efektīvs tiesību aizsardzības līdzeklis liek tiesai pārbaudīt minētā pārkāpuma būtiskumu, ņemot vērā prasītāja apgalvotos apstākļus, un ļauj apstiprināt lēmumu par pārsūtīšanu ikreiz, kad nav konstatēti iemesli citāda satura lēmuma par pārsūtīšanu pieņemšanai?”

Lieta C-254/21

- 39 DG, kurš apgalvo, ka ir Afganistānas valstspiederīgais, Zviedrijā iesniedza starptautiskās aizsardzības pieteikumu, kas tika galīgi noraidīts.
- 40 Tikmēr DG devās uz Itāliju, kur iesniedza otru starptautiskās aizsardzības pieteikumu. Pēc pārbaudes *Eurodac* datubāzē Itālijas Republika vērsās pie Zviedrijas Karalistes ar atpakaļuzņemšanas pieprasījumu saskaņā ar Dublinas III regulas 18. panta 1. punkta d) apakšpunktu; pēdējā minētā dalībvalsts to akceptēja un tāpēc Itālijas Republika pieņēma pārsūtīšanas lēmumu.
- 41 DG šo pārsūtīšanas lēmumu apstrīdēja *Tribunale di Roma* (Romas tiesa, Itālija), kas ir iesniedzējtiesa lietā C-254/21, pamatojoties uz Hartas 4. panta un Dublinas III regulas 17. panta 1. punkta pārkāpumu.
- 42 DG ieskatā Zviedrijas Karaliste viņa starptautiskās aizsardzības pieteikumu ir noraidījusi, neizvērtējot vispārējo plaši izplatītās vardarbības situāciju Afganistānā. Ar Itālijas Republikas pieņemto pārsūtīšanas lēmumu esot pārkāpts Hartas 4. pants “netiešas izraidīšanas” riska dēļ, kādam šis lēmums pakļaujot DG, tādā ziņā, ka Zviedrijas Karaliste viņu tāpēc varot izraidīt uz Afganistānu – trešo valsti, kurā viņš būtu pakļauts necilvēcīgas un pazemojošas izturēšanās riskam. Tādējādi DG lūdz iesniedzējtiesu atzīt, ka Itālijas Republika ir atbildīga par viņa starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu saskaņā ar Dublinas III regulas 17. panta 1. punktu.

- 43 Iekšlietu ministrija apstrīd šīs prasības pamatotību. Starptautiskās aizsardzības pieteikumu izskatot tikai viena dalībvalsts, kas šajā gadījumā esot Zviedrijas Karaliste. Dublinas III regulas 17. panta 1. punktam esot ierobežots tvērums, kas attiecoties tikai uz ģimenes atkalapvienošanās gadījumiem vai gadījumiem, kurus pamato īpaši humāni un labvēlības apsvērumi.
- 44 Šādos apstākļos *Tribunale di Roma* (Romas tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:
- “1) Vai tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību [Hartas] 47. panta izpratnē liek atzīt, ka pamatlietas faktiskajos apstākļos Hartas 4. un 19. pants sniedz aizsardzību arī pret netiešas izraidīšanas risku pēc pārsūtīšanas uz Savienības dalībvalsti, kurā nav sistēmisku problēmu Dublinas regulas 3. panta 2. punkta izpratnē (kad atbilstoši III un IV nodaļā paredzētajiem kritērijiem nav citu kompetento dalībvalstu) un kura jau ir izskatījusi un noraidījusi pirmo starptautiskās aizsardzības pieteikumu?
- 2) Vai dalībvalsts, kurā iesniegts otrais starptautiskās aizsardzības pieteikums, tiesai, kas izskata prasības pieteikumu saskaņā ar [Dublinas III regulas] 27. pantu un kam tārad ir jurisdikcija izvērtēt pārsūtīšanu Savienības iekšienē, bet nav jurisdikcijas lemt par aizsardzības pieteikumu, ir jāuzskata, ka pastāv netiešas izraidīšanas uz trešo valsti risks gadījumā, ja dalībvalsts, kurā iesniegts pirmais starptautiskās aizsardzības pieteikums, ir atšķirīgi vērtējusi [Direktīvas 2011/95] 8. pantā paredzēto jēdzienu “iekšējā aizsardzība”?
- 3) Vai netiešas izraidīšanas [riskā] vērtējums, ievērojot “iekšējās aizsardzības” nepieciešamības dažādu interpretāciju divās dalībvalstīs, ir saderīgs ar regulas 3. panta 1. punkta otro daļu un ar vispārēju aizliegumu trešo valstu valstspiederīgajiem izlemt, kurā Savienības valstī iesniegt starptautiskās aizsardzības pieteikumu?
- 4) Ja atbilde uz iepriekšējiem jautājumiem ir apstiprinoša:
- a) vai netiešas izraidīšanas [riskā] esamības vērtējums, ko veic tās valsts tiesu iestāde, kurā pieteikuma iesniedzējs ir iesniedzis otro starptautiskās aizsardzības pieteikumu pēc pirmā pieteikuma noraidīšanas, liek piemērot 17. panta 1. punktā paredzēto klauzulu, kas regulā ir definēta kā “diskrecionārā klauzula”;
- b) kādi kritēriji, papildus III un IV nodaļā paredzētajiem, ir jāizmanto tiesai, kas izskata prasības pieteikumu saskaņā ar regulas 27. pantu, lai varētu izvērtēt netiešas izraidīšanas risku, ņemot vērā, ka valsts, kas izskatīja pirmo starptautiskās aizsardzības pieteikumu, jau ir izslēgusi šī riska esamību?”

Lietā C-297/21

- 45 XXX.XX, kurš apgalvo, ka ir Afganistānas valstspiederīgais, Vācijā iesniedza starptautiskās aizsardzības pieteikumu, kas tika galīgi noraidīts un kam sekoja izraidīšanas pasākums, kurš ir kļuvis galīgs.
- 46 Tikmēr XXX.XX devās uz Itāliju, kur iesniedza otru starptautiskās aizsardzības pieteikumu. Pēc pārbaudes *Eurodac* datubāzē Itālijas Republika vērsās pie Vācijas Federatīvās Republikas ar atpakaļuzņemšanas pieprasījumu saskaņā ar Dublinas III regulas 18. panta 1. punkta d) apakšpunktu; pēdējā minētā dalībvalsts to akceptēja un tāpēc Itālijas Republika pieņēma pārsūtīšanas lēmumu.

- 47 XXX.XX šo pārsūtīšanas lēmumu pārsūdzēja *Tribunale di Firenze* (Florences tiesa, Itālija), kas ir iesniedzējtiesa lietā C-297/21, pamatojoties uz Hartas 4. panta, kā arī Dublīnas III regulas 3. panta 2. punkta un 17. panta 1. punkta pārkāpumu.
- 48 XXX.XX norāda, ka Itālijas Republika viņa pieteikumu ir noraidījusi, neizvērtējot vispārējo plaši izplatītās vardarbības situāciju Afganistānā. Ar minēto pārsūtīšanas lēmumu esot pārkāpts Hartas 4. pants “netiešas izraidīšanas” riska dēļ, ko XXX.XX radot šis lēmums, jo tas varot izraisīt to, ka Vācijas Federatīvā Republika viņu izaida uz Afganistānu. Tāpēc XXX.XX lūdz iesniedzējtiesu atcelt attiecībā uz viņu pieņemto pārsūtīšanas lēmumu un viņam par labu piemērot Dublīnas III regulas 17. panta 1. punktu.
- 49 Iekšlietu ministrija apstrīd šīs prasības pamatotību. Starptautiskās aizsardzības pieteikumu varot izskatīt tikai viena dalībvalsts, kas šajā gadījumā esot Vācijas Federatīvā Republika. Tādas procedūras mērķis, kas uzsākta, pārsūdzot pārsūtīšanas lēmumu, kurš pieņemts saskaņā ar Dublīnas III regulas 18. pantu, esot nevis vēlreiz novērtēt risku, kas saistīts ar iespējamu “izraidīšanu” uz izcelsmes valsti, bet gan novērtēt lēmuma par pārsūtīšanu uz Vāciju tiesiskumu, un esot jāprecizē, ka šai dalībvalstij ir jāievēro absolūts aizliegums nosūtīt XXX.XX atpakaļ uz trešo valsti, kurā viņš varētu tikt pakļauts necilvēcīgai vai pazemojošai attieksmei.
- 50 Šādos apstākļos *Tribunale di Firenze* (Florences tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:
- “1) Prioritāri, vai [Dublīnas III regulas] 17. panta 1. punkts, ievērojot [Hartas] 19. un 47. pantu un [šīs] regulas 27. pantu, ir jāinterpretē tādējādi, ka dalībvalsts tiesai, kas izskata prasību, ar kuru tiek apstrīdēts [Iekšlietu ministrijas] lēmums, ir atļauts apstiprināt valsts, kam būtu jāisteno pārsūtīšana saskaņā ar [minētās regulas] 18. panta 1. punkta d) apakšpunktu, kompetenci, ja šī tiesa konstatē, ka kompetentajā dalībvalstī pastāv neizraidīšanas principa pārkāpuma risks, jo [starptautiskās aizsardzības] pieteikuma iesniedzējs var tikt izraidīts uz savu izcelsmes valsti, kurā tam draudētu nāves vai necilvēcīgas vai pazemojošas attieksmes risks?
- 2) Pakārtoti – vai [Dublīnas III regulas] 3. panta 2. punkts, ievērojot [Hartas] 19. un 47. pantu un [šīs] regulas 27. pantu, ir jāinterpretē tādējādi, ka tiesai ir atļauts apstiprināt tās valsts kompetenci, kurai ir jāisteno pārsūtīšana saskaņā ar [minētās] regulas 18. panta 1. punkta d) apakšpunktu, ja tiek konstatēts:
- a) ka kompetentajā dalībvalstī pastāv neizraidīšanas principa pārkāpuma risks, jo [starptautiskās aizsardzības] pieteikuma iesniedzējs var tikt izraidīts uz savu izcelsmes valsti, kurā tam draudētu nāves vai necilvēcīgas vai pazemojošas attieksmes risks;
- b) ka nav iespējama pārsūtīšana uz nevienu valsti, kas izraudzīta, balstoties uz [Dublīnas III regulas] III nodaļā izklāstītajiem kritērijiem?”

Lietā C-315/21

- 51 Pakistānā dzimušais PP iesniedza starptautiskās aizsardzības pieteikumu Vācijā.
- 52 PP devās uz Itāliju, kur iesniedza otru starptautiskās aizsardzības pieteikumu. Pēc pārbaudes *Eurodac* datubāzē Itālijas Republika vērsās pie Vācijas Federatīvās Republikas ar atpakaļuzņemšanas pieprasījumu saskaņā ar Dublīnas III regulas 18. panta 1. punkta b) apakšpunktu, pēdējā minētā dalībvalsts to akceptēja saskaņā ar šīs pašas regulas 18. panta 1. punkta d) apakšpunktu un tāpēc Itālijas Republika pieņēma pārsūtīšanas lēmumu.

- 53 PP lūdza *Tribunale di Milano* (Milānas tiesa, Itālija), kas ir iesniedzējtiesa lietā C-315/21, šo pārsūtīšanas lēmumu atcelt, pirmām kārtām, tāpēc ka esot pārkāptas viņa tiesības uz informāciju, kuras noteiktas Dublinas III regulas 4. pantā, un, otrām kārtām, pamatojoties uz to, ka ar šo lēmumu viņš esot prettiesiski pakļauts riskam, ka Vācijas Federatīvā Republika var veikt viņa “netiešu izraidīšanu” uz Pakistānu.
- 54 Iekšlietu ministrija apstrīd šo prasījumu pamatotību. Pirmkārt, tā esot sniegusi pierādījumus, ka ir notikusi Dublinas III regulas 5. pantā paredzētā personiskā saruna, un, otrkārt, no *Corte suprema di cassazione* (Augstākā kasācijas tiesa) judikatūras izrietot, ka iesniedzējtiesas kompetencē šajā lietā neesot ne konstatēt formālus pārkāpumus, kas izriet no Dublinas III regulas neievērošanas, ne arī pēc būtības izvērtēt PP situāciju, jo pienākums veikt šo izvērtējumu esot tai dalībvalstij, kura jau tiek uzskatīta par atbildīgu, proti, Vācijas Federatīvajai Republikai. Turklāt ar Dublinas III regulas 4. panta neievērošanu nepietiekot, lai padarītu par spēkā neesošu attiecībā uz PP pieņemto pārsūtīšanas lēmumu, ja nav noticis konkrēts viņa tiesību aizskārums.
- 55 Attiecībā uz “netiešas izraidīšanas” risku Iekšlietu ministrija uzsver, ka Dublinas III regulas 18. panta 2. punkta pēdējā daļa, saskaņā ar kuru atbildīgajai dalībvalstij ir jānodrošina, ka attiecīgajai personai ir vai ir bijusi iespēja izmantot efektīvu tiesību aizsardzību, esot jāuzskata par ievērotu visās dalībvalstīs, jo šis pienākums izriet no tieši piemērojamas Savienības regulas. Tāpat esot garantēts vispārējais neizraidīšanas princips, kas nostiprināts Konvencijā par bēgļa statusu, kura parakstīta 1951. gada 28. jūlijā Ženēvā un stājusies spēkā 1954. gada 22. aprīlī (*Recueil des traités des Nations unies*, 189. sēj., 150. lpp., Nr. 2545 (1954)) un kuru ratificējušas visas dalībvalstis. Tātad, ņemot vērā savstarpējo uzticēšanos, kurai jāvalda attiecībās starp dalībvalstīm, dalībvalsts tiesas nevarot pārbaudīt, vai citā dalībvalstī, kas ir noteikta par atbildīgo dalībvalsti, ir garantēta iespēja pārsūdzēt starptautiskās aizsardzības pieteikuma noraidījumu.
- 56 Šādos apstākļos *Tribunale di Milano* (Milānas tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:
- “1) Vai [Dublinas III regulas] 4. un 5. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka to pārkāpums pats par sevi izraisa lēmuma, kas ir apstrīdēts saskaņā ar šīs pašas regulas 27. pantu, prettiesiskumu neatkarīgi no šāda pārkāpuma konkrētas ietekmes uz lēmuma saturu un uz kompetentās dalībvalsts noteikšanu?
- 2) Vai [Dublinas III regulas] 27. pants, to skatot kopā ar regulas 18. panta 1. punkta a) apakšpunktu, vai arī ar 18. panta [1.] punkta b) un d) apakšpunktu un 20. panta 5. punktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka prasības pieteikumā ir jāidentificē atšķirīgi prasības priekšmeti, atšķirīgi prasījumi un atšķirīgi informācijas sniegšanas pienākumu un personiskās sarunas [minētās] regulas 4. un 5. panta izpratnē pārkāpumu aspekti?
- 3) Ja atbilde uz otro jautājumu ir apstiprinoša: vai [Dublinas III regulas] 4. un 5. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tajos paredzētās informācijas garantijas attiecas tikai uz 18. panta 1. punkta a) apakšpunktā paredzēto gadījumu, nevis arī uz atpakaļuzņemšanas procedūru, vai arī tie ir jāinterpretē tādējādi, ka pēdējā minētajā procedūrā ir paredzēti vismaz informācijas sniegšanas pienākumi saistībā ar [minētās regulas] 19. pantā paredzēto atbildības izbeigšanos vai ar [Dublinas III regulas] 3. panta 2. punktā minētajām sistēmiskajām problēmām patvēruma procedūrā un pieteikuma iesniedzēju uzņemšanas apstākļos, kālab pastāv necilvēcīgas un pazemojošas attieksmes risks [Hartas] 4. panta izpratnē?

- 4) Vai [Dublinas III regulas] 3. panta 2. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka “sistēmiskas problēmas patvēruma procedūrā” ietver arī iespējamās sekas, kuras izriet no dalībvalsts, kas veic atpakaļuzņemšanu, tiesu pieņemtajiem galīgiem lēmumiem par starptautiskās aizsardzības pieteikuma noraidīšanu, ja tiesa, kas izskata pieteikumu saskaņā ar [Dublinas III regulas] 27. pantu, uzskata, ka pastāv reāls risks, ka gadījumā, ja [minētā] dalībvalsts veic pieteikuma iesniedzēja repatriāciju uz viņa izcelsmes valsti, viņš cietīs no necilvēcīgas vai pazemojošas attieksmes, ņemot vērā arī, ka ir konstatēta vispārēja bruņota konflikta esamība [Direktīvas 2011/95] 15. panta c) punkta izpratnē?”

Lieta C-328/21

- 57 GE, kura izcelsmes valsts ir Irāka, iesniedza starptautiskās aizsardzības pieteikumu Somijā.
- 58 Pēc tam GE devās uz Itāliju, kur par viņu tika ziņots saistībā ar nelikumīgu uzturēšanos. Pēc pārbaudes *Eurodac* datubāzē Itālijas Republika vērsās pie Somijas Republikas ar atpakaļuzņemšanas pieprasījumu saskaņā ar Dublinas III regulas 18. panta 1. punkta b) apakšpunktu, pēdējā minētā dalībvalsts to akceptēja saskaņā ar šīs pašas regulas 18. panta 1. punkta d) apakšpunktu un tāpēc Itālijas Republika pieņēma pārsūtīšanas lēmumu.
- 59 GE šo pārsūtīšanas lēmumu pārsūdzēja *Tribunale di Trieste* (Triestes tiesa, Itālija), kas ir iesniedzējtiesa lietā C-328/21. Savas pārsūdzības pamatojumam viņš apgalvo, ka ar minēto pārsūtīšanas lēmumu ir pārkāpts Dublinas III regulas 3. panta 2. punkts, neizraidīšanas princips, *Eurodac* regulas 17. pants, Dublinas III regulas 20. pants, kā arī nav izpildīti *Eurodac* regulas 29. pantā un Dublinas III regulas 4. pantā paredzētie informācijas sniegšanas pienākumi.
- 60 Iekšlietu ministrija apstrīd šo prasījumu pamatotību.
- 61 Šādos apstākļos *Tribunale di Trieste* (Triestes tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:
- “1) Kādas juridiskās sekas ir paredzētas Eiropas Savienības tiesībās saistībā ar [Dublinas III regulas] VI nodaļas III iedaļā paredzētajiem lēmumiem par [personas] pārsūtīšanu atpakaļuzņemšanai, ja valsts nav sniegusi informāciju, kas paredzēta [Dublinas III regulas] 4. pantā un [*Eurodac* regulas] 29. pantā?
- 2) It īpaši, ja pret lēmumu par pārsūtīšanu tiek izmantots pilnīgs un efektīvs tiesību aizsardzības līdzeklis:
- a) Vai [Dublinas III regulas] 27. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka:
- gadījumā, ja personai, kas atrodas [šīs] regulas 23. panta 1. punktā aprakstītajā situācijā, nav ticis izsniegts [minētās] regulas 4. panta 2. un 3. punktā minētais kopējais buklets, tas vien izraisa pārsūtīšanas lēmuma nelabojamu spēkā neesamību (un, iespējams, arī dalībvalsts, kurā persona iesniegusi jaunu pieteikumu, kompetenci izskatīt starptautiskās aizsardzības pieteikumu);
  - vai arī tādējādi, ka prasītājam tiesā ir jāpierāda, ka tad, ja kopējais buklets viņam būtu bijis izsniegts, procedūras iznākums būtu citāds?
- b) Vai [Dublinas III regulas] 27. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka:

- gadījumā, ja personai, kas atrodas [Dublinas III regulas] 24. panta 1. punktā aprakstītajā situācijā, nav ticis izsniegts [Dublinas III regulas] 29. pantā minētais kopējais buklets, tas vien izraisa pārsūtīšanas lēmuma nelabojamu spēkā neesamību (un, iespējams, arī no tā izrietošo nepieciešamību sniegt iespēju iesniegt jaunu starptautiskās aizsardzības pieteikumu);
- vai arī tādējādi, ka prasītājam tiesā ir jāpierāda, ka tad, ja kopējais buklets viņam būtu bijis izsniegts, procedūras iznākums būtu citāds?”

Tiesvedība Tiesā

- 62 Iesniedzējtiesas lietās C-254/21, C-297/21, C-315/21 un C-328/21 lūdza piemērot paātrināto tiesvedību vai prioritāru izskatīšanu, kas paredzētas attiecīgi Tiesas Reglamenta 105. pantā un 53. panta 3. punktā.
- 63 Šo lūgumu pamatojumam šīs tiesas būtībā min rūpes par to, lai tiktu novērsta nedrošības situācija, kādā atrodas attiecīgās personas, nepieciešamību, kas izriet gan no Savienības tiesībām, gan no valsts tiesībām, lai lēmumi pamatlietā tiktu pieņemti ātri, it īpaši ņemot vērā ievērojamo notiekošo tiesvedību skaitu par līdzīgiem jautājumiem, kā arī to, ka esot steidzami jāizbeidz šajā jomā pastāvošās domstarpības valsts judikatūrā.
- 64 Ar Tiesas priekšsēdētāja 2021. gada 14. jūnija un 6. jūlija lēmumiem minētās tiesas tika informētas, ka pieteikumi par paātrinātās tiesvedības piemērošanu ir noraidīti. Šie lēmumi būtībā ir balstīti uz turpinājumā norādītajiem motīviem. Pirmkārt, attiecīgo pārsūtīšanas lēmumu darbība šajās lietās ir apturēta, gaidot Tiesas atbildi. Otrkārt, ar šo tiesu norādītajiem argumentiem nav varēts pierādīt nepieciešamību pieņemt nolēmumu paātrinātā tiesvedībā atbilstoši Reglamenta 105. pantam.
- 65 Šajā ziņā jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru ne attiecīgo personu ieinteresētība – lai arī cik būtiska un leģitīma tā būtu – tām no Savienības tiesībām izrietošo tiesību tvēruma iespējami ātrā noteikšanā, ne to personu vai juridisko situāciju lielais skaits, kuras potenciāli skar nolēmums, kas iesniedzējtiesai jāpieņem pēc prejudiciālo jautājumu uzdošanas Tiesai (Tiesas priekšsēdētāja rīkojums, 2018. gada 22. novembris, *Globalcaja*, C-617/18, EU:C:2018:953, 13. un 14. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra), ne arguments, ka ikviens lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, kurš attiecas uz Dublinas III regulu, esot saistīts ar prasību, lai atbilde tiktu sniegta ātri (Tiesas priekšsēdētāja rīkojums, 2017. gada 20. decembris, *M. A. u.c.*, C-661/17, EU:C:2017:1024, 17. punkts un tajā minētā judikatūra), ne apstākļi, ka lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir iesniegts saistībā ar tiesvedību, kas valsts sistēmā ir steidzama, vai ka iesniedzējtiesai ir jādara viss iespējamais, lai nodrošinātu ātru pamatlietas risinājumu (Tiesas priekšsēdētāja rīkojums, 2017. gada 25. janvāris, *Hassan*, C-647/16, EU:C:2017:67, 12. punkts un tajā minētā judikatūra) un, visbeidzot, ne arī vajadzība vienādot atšķirīgo valsts judikatūru (Tiesas priekšsēdētāja rīkojums, 2018. gada 30. aprīlis, *Oro Efectivo*, C-185/18, EU:C:2018:298, 17. punkts) paši par sevi nevar būt pietiekami, lai pamatotu paātrinātās tiesvedības piemērošanu.
- 66 Attiecībā uz lūgumiem lietas izskatīt prioritāri iesniedzējtiesas lietās C-315/21 un C-328/21 tika informētas, ka tās nav izskatāmas prioritāri, piemērojot Reglamenta 53. panta 3. punktu, tāpēc ka šīs Tiesas priekšsēdētāja lēmums nav to lūgumu noraidījums, jo Reglamentā nav paredzēta iespēja iesniedzējtiesai, pamatojoties uz šo tiesību normu, lūgt izskatīt lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu prioritāri.

- 67 Ar 2021. gada 6. jūlija lēmumu lietas C-228/21, C-254/21, C-297/21, C-315/21 un C-328/21 tika apvienotas rakstveida un mutvārdu procesam, kā arī sprieduma taisīšanai.

Par prejudiciālajiem jautājumiem

- 68 Lūgumi sniegt prejudiciālu nolēmumu ir iesniegti saistībā ar strīdiem par tādu pārsūtīšanas lēmumu tiesiskumu, ko saskaņā ar valsts tiesību normām, ar kurām tiek īstenots Dublinas III regulas 26. panta 1. punkts, ir pieņēmusi Iekšlietu ministrija.
- 69 Visās pamatlietās pārsūtīšanas lēmumi attiecībā uz konkrētajām personām tika pieņemti nevis tādēļ, lai tās uzņemtu pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts saskaņā ar Dublinas III regulas 18. panta 1. punkta a) apakšpunktu, bet lai šī dalībvalsts tās uzņemtu atpakaļ atbilstoši šīs regulas 18. panta 1. punkta b) vai d) apakšpunktam atkarībā no konkrētā gadījuma.
- 70 Pamatlietās attiecīgi tiek izvirzīts gan pirmais, gan otrais vai abi no turpinājumā minētajiem problēmjaudājumiem.
- 71 Pirmais problēmjaudājums, kas aplūkots lietās C-228/21, C-315/21 un C-328/21, attiecas uz tādām tiesībām uz informāciju, kādas paredzētas Dublinas III regulas 4. pantā un *Eurodac* regulas 29. pantā, kā arī uz Dublinas III regulas 5. pantā paredzēto personisko sarunu. Konkrētāk, tas attiecas uz secinājumiem, kādi saistībā ar pārsūtīšanas lēmuma tiesiskumu ir jāizdara no Dublinas III regulas 4. panta 2. punktā un *Eurodac* regulas 29. panta 3. punktā minētā kopējā bukleta neizsniegšanas, kā arī no Dublinas III regulas 5. pantā paredzētās personiskās sarunas nerīkošanas.
- 72 Otrais problēmjaudājums, kas aplūkots lietās C-254/21, C-297/21 un C-315/21, attiecas uz to, vai tiesai, kura atbild par pārsūtīšanas lēmuma tiesiskuma pārbaudi, ir jāņem vērā risks, kas saistīts ar attiecīgās personas “netiešu izraidīšanu” un tātad ar neizraidīšanas principa pārkāpumu no atbildīgās dalībvalsts puses.

Par jautājumiem lietās C-228/21 un C-328/21, kā arī par pirmajiem diviem jautājumiem lietā C-315/21

- 73 Ar šiem jautājumiem, kuri jāizvērtē kopā, iesniedzējtiesas lietās C-228/21, C-315/21 un C-328/21 būtībā vaicā, vai Dublinas III regula, it īpaši tās 4., 5. un 27. pants, kā arī *Eurodac* regula, it īpaši tās 29. pants, ir jāinterpretē tādējādi, ka kopējā bukleta neizsniegšana un/vai šajās tiesību normās paredzētās personiskās sarunas nerīkošana izraisa tāda pārsūtīšanas lēmuma spēkā neesamību, kas pieņemts Dublinas III regulas 23. panta 1. punktā vai 24. panta 1. punktā minētās personas atpakaļuzņemšanas procedūrā neatkarīgi no iepriekš minēto pienākumu neievērošanas konkrētajām sekām attiecībā uz šī pārsūtīšanas lēmuma saturu un atbildīgās dalībvalsts noteikšanu.
- 74 Šāds ir konteksts, kurā jāizvērtē tiesību uz informāciju un tiesību uz personisku interviju attiecīgais tvērums un pēc tam – no šo tiesību pārkāpuma izrietošās sekas.

Par tiesībām uz informāciju (Dublinas III regulas 4. pants un “Eurodac” regulas 29. pants)

- 75 Vispirms jānorāda, ka pamatlietas attiecas uz pārsūtīšanas lēmumiem, kas pieņemti nevis uzņemšanas procedūrās saskaņā ar Dublinas III regulas 21. pantu, bet gan šīs regulas 23. un 24. pantā minēto personu atpakaļuzņemšanas procedūrās. Konkrētāk, lietā C-228/21 šī atpakaļuzņemšana attiecas uz personu, kas iepriekš iesniegusi starptautiskās aizsardzības pieteikumu citā dalībvalstī, kurā tas tiek izskatīts, un tā ir situācija, kas minēta šīs regulas 18. panta 1. punkta b) apakšpunktā. Piedevām lietās C-315/21 un C-328/21 atpakaļuzņemšana attiecas uz personām, kas katra iepriekš ir iesniegusi starptautiskās aizsardzības pieteikumu citā dalībvalstī, kurā tas ir noraidīts, un tas atbilst situācijai, kas norādīta minētās regulas 18. panta 1. punkta d) apakšpunktā.
- 76 Turklāt lietās C-228/21 un C-315/21 visas attiecīgās personas ir iesniegušas turpmāku patvēruma pieteikumu Itālijā, savukārt lietā C-328/21 no lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu izriet, ka GE Itālijā nav iesniedzis starptautiskās aizsardzības pieteikumu, bet tajā ir uzturējies nelikumīgi. Tomēr no Tiesas rīcībā esošajiem lietas materiāliem šajā lietā izriet, ka GE apgalvo – viņa uzturēšanās ir tikusi šādi uztverta tikai tāpēc, ka Iekšlietu ministrija nav pienācīgi ņēmusi vērā viņa starptautiskās aizsardzības pieteikumu, bet tas ir jāpārbauda iesniedzējtiesai.
- 77 Šāds ir konteksts, kurā saistībā ar turpmākiem starptautiskās aizsardzības pieteikumiem (lietas C-228/21 un C-315/21) un – neskarot pārbaudi, kas jāveic iesniedzējtiesai, – pēc nelikumīgas uzturēšanās otrā dalībvalstī pēc iesniegta starptautiskās aizsardzības pieteikuma (lieta C-328/21) Tiesai tiek uzdots jautājums, vai un kādā mērā dalībvalstij ir saistošs Dublinas III regulas 4. pantā un *Eurodac* regulas 29. panta 1. punktā paredzētais pienākums sniegt informāciju.
- 78 Interpretējot Savienības tiesību normu, ir jāņem vērā ne tikai tās teksts, bet arī tās konteksts un tiesiskā regulējuma, kurā šī norma ir ietverta, mērķi (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 7. novembris, *UNESA* u.c., no C-105/18 un C-113/18, EU:C:2019:935, 31. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).
- 79 Vispirms – runājot par aplūkoto tiesību normu un, pirmām kārtām, Dublinas III regulas 4. panta, formulējumu, ir jānorāda, pirmkārt, ka atbilstoši šī panta 2. punktam “informāciju, kas minēta 1. punktā, sniedz rakstiski” un ka “dalībvalstis izmanto kopējo bukletu, kas saskaņā ar 3. punktu izveidot[s] minētajam nolūkam”. Otrkārt, ne 4. panta 1. punktā, ne tajā ietvertajā norādē uz šīs pašas regulas 20. panta 2. punktu nav nošķirts, vai tajā minētais starptautiskās aizsardzības pieteikums ir pirmais pieteikums vai turpmāks pieteikums. Konkrēti, pēdējā minētajā tiesību normā brīdis, kurā starptautiskās aizsardzības pieteikums tiek uzskatīts par iesniegtu, ir aprakstīts vispārīgi. Šo normu tāpat nevar izprast tādējādi, ka tā attiektos vienīgi uz pirmo pieteikumu. Kopumā – un kā norādīts ģenerāladvokātes secinājumā 75. punktā – šī interpretācija ir secināma arī no Dublinas III regulas 23. panta 2. punkta otrās daļas beigām, kur ir norāde uz šīs pašas regulas 20. panta 2. punktu attiecībā uz starptautiskās aizsardzības pieteikumu, kas iesniegts pēc pirmā pieteikuma.
- 80 No iepriekš minētā izriet, ka saskaņā ar Dublinas III regulas 4. panta gramatisku interpretāciju kopējais buklets ir jāizsniedz, tiklīdz ir iesniegts starptautiskās aizsardzības pieteikums, neatkarīgi no tā, vai tas ir vai nav pirmais pieteikums.
- 81 Otrām kārtām, attiecībā uz otrā jautājuma b) punktā lietā C-328/21 minēto *Eurodac* regulas 29. pantu ir jānorāda, pirmkārt, ka šī panta 1. punkta b) apakšpunktā ir noteikts, ka “personām, uz kurām attiecas [...] 17. panta 1. punkts”, t.i., visiem trešās valsts valstspiederīgajiem vai

bezvalstniekiem, kas nelikumīgi uzturas dalībvalsts teritorijā, “izcelsmes dalībvalsts rakstiski [...] paziņo [...] to, kādā nolūkā to dati tiks apstrādāti *Eurodac*, tostarp [Dublinas III regulas] mērķu aprakstu saskaņā ar tās 4. pantu [...]”.

- 82 Otrkārt, *Eurodac* regulas 29. panta 2. punkta otrajā daļā ir precizēts, ka “attiecībā uz personām, uz kurām attiecas 17. panta 1. punkts, šā panta 1. punktā minēto informāciju sniedz, vēlākais, brīdī, kad datus, kas attiecas uz minēto personu, pārsūta uz centrālo sistēmu [...]”.
- 83 Treškārt, *Eurodac* regulas 29. panta 3. punktā ir noteikts, ka “saskaņā ar [Dublinas III regulas] 44. panta 2. punktā minēto procedūru ir jāsaņem kopēja brošūra [kopējs buklets], kas satur vismaz šā panta 1. punktā minēto informāciju un minētās regulas 4. panta 1. punktā minēto informāciju”.
- 84 No tā izriet, ka saskaņā ar *Eurodac* regulas 29. panta gramatisku interpretāciju tajā ir prasīts izsniegt kopējo bukletu ikvienam trešās valsts valstspiederīgajam vai bezvalstniekam, kurš nelikumīgi uzturas dalībvalsts teritorijā un kura pirkstu nospiedumi tiek noņemti un pārsūtīti uz centrālo sistēmu, un šai izsniegšanai ir jānotiek ne vēlāk kā šīs pārsūtīšanas brīdī – neatkarīgi no tā, vai šī persona ir vai nav iepriekš iesniegusi starptautiskās aizsardzības pieteikumu citā dalībvalstī.
- 85 Turpinājumā – šo Dublinas III regulas 4. panta un *Eurodac* regulas 29. panta gramatisko interpretāciju apstiprina normatīvais konteksts, kurā šīs tiesību normas iekļaujas.
- 86 Pirmkārt, Dublinas III regulas 4. pants ir ietverts tās II nodaļā “Vispārīgi principi un garantijas”. Kā norādīts ģenerālvokātes secinājumā 76. punktā, šīs nodaļas tiesību normas ir paredzēts piemērot visām situācijām, uz kurām attiecas Dublinas III regula, un līdz ar to ne tikai tādai konkrētai situācijai kā starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniegšana pirmo reizi.
- 87 Piedevām no Regulas Nr. 1560/2003 16.a panta 1. punkta izriet, ka šīs regulas X pielikumā ietvertais kopējais buklets ir paredzēts “visu” starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēju informēšanai par Dublinas III regulas un *Eurodac* regulas normām. Šis X pielikums ir sadalīts divās daļās, proti, A un B daļā. Šī pielikuma A daļā ir ietverts kopējā bukleta paraugs, kas paredzēts ikvienam starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzējam neatkarīgi no tā situācijas. Minētā pielikuma B daļā ir ietverts paraugs kopējam bukletam, ko turklāt ir paredzēts izsniegt attiecīgajai personai visos gadījumos, ja dalībvalsts uzskata, ka par patvēruma pieteikuma izskatīšanu varētu būt atbildīga cita dalībvalsts, tostarp – ņemot vērā, cik vispārīgs ir A daļā ietvertā ierāmētā teksta un ar to saistītās zemsvītras piezīmes, kuri minēti šī sprieduma 32. punktā, formulējums, – arī tad, ja dalībvalsts uzskata, ka par patvēruma pieteikuma izskatīšanu varētu būt atbildīga cita dalībvalsts gadījumā, kad ir ticis iesniegts turpmāks starptautiskās aizsardzības pieteikums.
- 88 Otrkārt, attiecībā uz *Eurodac* regulas 29. pantu ir jāņem vērā, ka šīs regulas 1. pantā ir noteikts, ka *Eurodac* sistēmas mērķis ir “palīdzēt noteikt dalībvalsti, kas atbilstoši [Dublinas III regulai] ir atbildīga par to, lai tiktu izskatīts kāds starptautiskās aizsardzības pieteikums, ko kādā dalībvalstī iesniedzis trešās valsts valstspiederīgais vai bezvalstnieks, kā arī citādi sekmēt [Dublinas III regulas] piemērošanu saskaņā ar šajā regulā paredzētajiem nosacījumiem”.
- 89 Šajā ziņā Regulas Nr. 1560/2003 XIII pielikuma “Informācija trešo valstu valstspiederīgajiem vai bezvalstniekiem, kas nelikumīgi atrodas dalībvalstī, saskaņā ar [*Eurodac* regulas] 29. panta 3. punktu” mērķis ir informēt attiecīgo personu, ka tās dalībvalsts kompetentās iestādes, kurā šī

persona uzturas nelikumīgi, var iegūt pirkstu nospiedumus atbilstoši iespējai, kas tām dota *Eurodac* regulas 17. pantā, un ka tām ir pienākums rīkoties, ja tās uzskata par nepieciešamu pārbaudīt, vai šī persona nav iepriekš iesniegusi starptautiskās aizsardzības pieteikumu citā dalībvalstī. XIII pielikumā ir ietverts šī sprieduma 34. punktā minētais ierāmētais teksts un ar to saistītā zemspītras piezīme, kurā personai, kas nelikumīgi uzturas valstī, ir precizēts, ka tad, ja kompetentās iestādes uzskata, ka šī persona, iespējams, ir iesniegusi šādu pieteikumu citā dalībvalstī, kura varētu būt atbildīga par tā izskatīšanu, minētā persona saņems sīkāku informāciju par turpmāk veicamo procedūru un to, kā tas ietekmē šīs personas tiesības, jo šī ir informācija, kas ietverta Regulas Nr. 1560/2003 X pielikuma B daļā.

- 90 Šis normatīvais konteksts apstiprina, ka kompetentajām valsts iestādēm ir jāizsniedz kopējais buklets trešās valsts valstspiederīgajam vai bezvalstniekam, kurš nelikumīgi uzturas dalībvalsts teritorijā un kura pirkstu nospiedumus šis dalībvalsts kompetentā iestāde, pildot *Eurodac* regulas 17. pantu, noņem un pārsūta centrālajai sistēmai, lai pārbaudītu iespējama jau citā dalībvalstī iesniegta starptautiskās aizsardzības pieteikuma esamību. Jāpiebilst, ka šai izsniegšanai ir jāaptver gan Regulas Nr. 1560/2003 X pielikuma B daļa, kas attiecas uz gadījumu, kad kompetentajām iestādēm ir iemesls uzskatīt, ka par starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu varētu būt atbildīga cita dalībvalsts, gan šī pielikuma A daļa, kurā koncentrēta informācijas par *Eurodac* galvenā daļa, kā turklāt atspoguļots šī pielikuma B daļā ietvertajā zemspītras piezīmē, kas minēta šī sprieduma 33. punktā.
- 91 Visbeidzot – attiecībā uz pienākuma sniegt informāciju mērķi Itālijas valdība un Eiropas Komisija savos apsvērumos, pamatojoties uz 2019. gada 2. aprīļa spriedumu H. un R. (C-582/17 un C-583/17, EU:C:2019:280), uzsver, ka tas iekļaujas atbildīgās dalībvalsts noteikšanas kontekstā.
- 92 Attiecīgo lietas dalībnieku ieskatā atpakaļuzņemšanas tādu procedūru saskaņā ar Dublinas III regulas 23. vai 24. pantu gadījumā, kas ir piemērojamas šīs regulas 20. panta 5. punktā vai 18. panta 1. punkta b), c) vai d) apakšpunktā minētajām personām, atbildīgās dalībvalsts noteikšanas darbība pēdējā minētajā tiesību normā paredzētajos gadījumos jau ir pabeigta dalībvalstī vai 20. panta 5. punktā minētajā gadījumā ir pārtraukta vai joprojām notiek dalībvalstī, kurai ir pienākums to pabeigt. Tādējādi pieprasījuma iesniedzējai dalībvalstij atpakaļuzņemšanas procedūrā neesot jāveic noteikšana, proti, atbildīgās dalībvalsts noteikšana, kas neatkarīgi no tā, vai šī darbība ir pabeigta vai ne, esot citas dalībvalsts pienākums.
- 93 Līdz ar to Itālijas valdība un Komisija uzskata, ka ar kopējā bukleta izsniegšanu, pildot Dublinas III regulas 4. pantā un *Eurodac* regulas 29. pantā paredzētos informācijas sniegšanas pienākumus, netiekot īstenots lietderīgs mērķis atpakaļuzņemšanas procedūras kontekstā vismaz attiecībā uz jautājumu par atbildīgās dalībvalsts noteikšanu.
- 94 Šajā ziņā tomēr jānorāda, ka jautājums par atbildīgās dalībvalsts noteikšanu atpakaļuzņemšanas procedūras stadijā ne vienmēr ir galīgi slēgts.
- 95 Ir taisnība, ka Tiesa 2019. gada 2. aprīļa sprieduma H. un R. (C-582/17 un C-583/17, EU:C:2019:280) 67.–80. punktā būtībā ir atzinusi, ka, tā kā atbildība par starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu jau ir noteikta, šis atbildības noteikšanas procesu regulējošie noteikumi, no kuriem svarīgākie ir Dublinas III regulas III nodaļā noteiktie kritēriji, atkārtoti nav jāpiemēro.

- 96 Tomēr tas, ka nav jāveic šāda jauna atbildīgās dalībvalsts noteikšana, kā būtībā norādīts arī ģenerāladvokātes secinājumu 81. punktā, nenozīmē, ka dalībvalsts, kura plāno iesniegt vai kura ir iesniegusi atpakaļuzņemšanas pieprasījumu, var neņemt vērā informāciju, ko tai sniegtu pieteikuma iesniedzējs un kas varētu radīt šķērsli šādam atpakaļuzņemšanas pieprasījumam, kā arī vēlākai šīs personas pārsūtīšanai uz pieprasījuma saņēmēju dalībvalsti.
- 97 Proti, atbildīgās dalībvalsts noteikšanu var grozīt pierādījumi par pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts atbildības izbeigšanos saskaņā ar Dublinas III regulas 19. panta noteikumiem (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2016. gada 7. jūnijs, *Karim*, C-155/15, EU:C:2016:410, 27. punkts), par šīs regulas 23. panta 3. punktā minētā termiņa atpakaļuzņemšanas pieprasījuma iesniegšanai neievērošanu (pēc analogijas skat. spriedumu, 2017. gada 26. jūlijs, *Mengesteab*, C-670/16, EU:C:2017:587, 55. punkts), par to, ka pieprasījuma iesniedzēja dalībvalsts nav ievērojusi minētās regulas 29. panta 2. punktā paredzēto pārsūtīšanas termiņu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 25. oktobris, *Shiri*, C-201/16, EU:C:2017:805, 46. punkts), par šīs pašas regulas 3. panta 2. punktā minēto sistēmisku problēmu patvēruma procedūrā esamību pieprasījuma saņēmējā dalībvalstī (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 19. marts, *Jawo*, C-163/17, EU:C:2019:218, 85. un 86. punkts) vai arī par reāla un pierādīta riska esamību, ņemot vērā attiecīgās personas veselības stāvokli, pārsūtīšanas gadījumā uz pieprasījuma saņēmēju dalībvalsti tikt pakļautai necilvēcīgai vai pazemojošai attieksmei (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 16. februāris, C. K. u.c., C-578/16 PPU, EU:C:2017:127, 96. punkts).
- 98 Piedevām Tiesa ir atzinusi, ka atbilstoši lojālas sadarbības principam dalībvalsts nevar pamatoti iesniegt atpakaļuzņemšanas pieprasījumu situācijā, uz kuru attiecas Dublinas III regulas 20. panta 5. punkts, ja attiecīgā persona ir iesniegusi kompetentajai iestādei informāciju, kas acīmredzami pierāda, ka šī dalībvalsts ir jāuzskata par dalībvalsti, kura ir atbildīga par starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu, piemērojot minētās regulas 8.–10. pantā paustos atbildības kritērijus. Tieši pretēji – šādā situācijā minētajai dalībvalstij ir jāatzīst pašai sava atbildība (spriedums, 2019. gada 2. aprīlis, H. un R., C-582/17 un C-583/17, EU:C:2019:280, 83. punkts).
- 99 Visbeidzot, Dublinas III regulas 7. panta 3. punktā ir skaidri noteikts, ka “piemērojot 8., 10. un 16. pantā minētos kritērijus, dalībvalstis ņem vērā jebkādus pieejamos pierādījumus par to, vai kādas dalībvalsts teritorijā atrodas pieteikuma iesniedzēja ģimenes locekļi, radnieki vai personas, ar ko ir jebkādas citas ģimenes attiecības, ar nosacījumu, ka šādi pierādījumi tiek iesniegti, pirms cita dalībvalsts saskaņā ar, attiecīgi, 22. un 25. pantu ir akceptējusi pieprasījumu uzņemt vai uzņemt atpakaļ attiecīgo personu, un ka par pieteikuma iesniedzēja iepriekšējiem starptautiskās aizsardzības pieteikumiem vēl nav pieņemts pirmais lēmums pēc būtības”.
- 100 No šī sprieduma 96.–99. punkta izriet, ka pretēji tam, ko apgalvojušas Itālijas Republika un Komisija, attiecīgā persona var izvirzīt vairākus apsvērumus, kuri Dublinas III regulas 18. panta 1. punkta b), c) vai d) apakšpunktā paredzētajās situācijās var grozīt atbildīgās dalībvalsts noteikšanu, kas iepriekš veikta citā dalībvalstī, vai – situācijā, uz kuru attiecas šīs regulas 20. panta 5. punkts, – ietekmēt šādu noteikšanu.
- 101 Tātad kopējā bukleta – kura plašākais mērķis ir sniegt attiecīgajai personai informāciju par Dublinas III regulas piemērošanu un tās tiesībām atbildīgās dalībvalsts noteikšanas kontekstā – šaurākais mērķis savukārt apstiprina Dublinas III regulas 4. panta un *Eurodac* regulas 29. panta interpretācijas, kas izriet no šo tiesību normu formulējuma un ir izklāstītas šī sprieduma 80. un 84. punktā.

102 No visiem iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka Dublinas III regulas 4. pants un *Eurodac* regulas 29. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka pienākums sniegt tajos minēto informāciju un it īpaši izsniegt kopējo bukletu ir noteikti jāievēro gan saistībā ar pirmo starptautiskās aizsardzības pieteikumu un uzņemšanas procedūru, kas minēti attiecīgi Dublinas III regulas 20. panta 1. punktā un 21. panta 1. punktā, gan saistībā ar turpmāka starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniegšanu un *Eurodac* regulas 17. panta 1. punktā minēto situāciju, kuras var izraisīt Dublinas III regulas 23. panta 1. punktā un 24. panta 1. punktā minētās atpakaļuzņemšanas procedūras.

Par personisko sarunu (Dublinas III regulas 5. pants)

103 No Dublinas III regulas 5. panta 1. punkta izriet – lai atvieglotu atbildīgās dalībvalsts noteikšanas procesu, dalībvalsts, kas nosaka atbildīgo dalībvalsti, rīko personisku sarunu ar pieteikuma iesniedzēju, un saruna arī ļauj nodrošināt, ka pieteikuma iesniedzējs pareizi izprot informāciju, kura tam sniegta saskaņā ar 4. pantu.

104 Šādos apstākļos šī sprieduma 96.–100. punktā minētajiem apsvērumiem saistībā ar tiesībām uz informāciju ir nozīme arī attiecībā uz Dublinas III regulas 5. pantā paredzēto personisko sarunu.

105 Proti, lai gan kopējais buklets ir paredzēts attiecīgās personas informēšanai par Dublinas III regulas piemērošanu, personiskā saruna ir līdzeklis, lai pārbaudītu, vai šī persona izprot informāciju, kas tai ir sniegta šajā bukletā, un rada šai personai privileģētu iespēju vai pat garantiju, ka tā varēs paziņot kompetentajai iestādei informāciju, kura varētu likt attiecīgajai dalībvalstij nevērsties citā dalībvalstī ar atpakaļuzņemšanas pieprasījumu, vai attiecīgā gadījumā pat radīt šķērsli minētās personas pārsūtīšanai.

106 No tā izriet, ka pretēji tam, ko apgalvojušas Itālijas valdība un Komisija, Dublinas III regulas 5. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka pienākums rīkot tajā minēto personisko sarunu ir noteikti jāievēro gan saistībā ar pirmo starptautiskās aizsardzības pieteikumu un uzņemšanas procedūru, kas minēti attiecīgi Dublinas III regulas 20. panta 1. punktā un 21. panta 1. punktā, gan saistībā ar turpmāka starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniegšanu un *Eurodac* regulas 17. panta 1. punktā tādu minēto situāciju, kuras var izraisīt Dublinas III regulas 23. panta 1. punktā un 24. panta 1. punktā minētās atpakaļuzņemšanas procedūras.

Par tiesību uz informāciju un tiesību uz personisku sarunu pārkāpuma sekām

107 Kā Tiesa jau ir atzinusi, Dublinas III regulas 27. panta 1. punkta formulējumā, kurā paredzēts, ka personai, attiecībā uz ko ir pieņemts pārsūtīšanas lēmums, ir tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību pret šādu lēmumu, nav minēts nekāds to argumentu ierobežojums, kuri var tikt izvirzīti saistībā ar šo tiesisko aizsardzību. Tāpat tas ir ar šīs pašas regulas 4. panta 1. punkta d) apakšpunktu, kas attiecas uz informāciju, kura kompetentajām iestādēm ir jāsniedz pieteikuma iesniedzējam par iespēju apstrīdēt pārsūtīšanas lēmumu (spriedums, 2016. gada 7. jūnijs, *Ghezlbash*, C-63/15, EU:C:2016:409, 36. punkts).

108 Tomēr tiesiskās aizsardzības tvērums ir precizēts Dublinas III regulas 19. apsvērumā, kurā norādīts – lai nodrošinātu starptautisko tiesību ievērošanu, ar šo regulu ieviestā efektīvā tiesību aizsardzība pret šādiem lēmumiem ir jāattiecinā, pirmkārt, uz šīs regulas piemērošanas pārbaudi un, otrkārt, uz juridiskās un faktiskās situācijas pārbaudi dalībvalstī, uz kuru pārsūta pieteikuma iesniedzēju (spriedums, 2021. gada 15. aprīlis, *État belge* (Apstākļi pēc pārsūtīšanas lēmuma pieņemšanas), C-194/19, EU:C:2021:270, 33. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 109 Turklāt no Tiesas judikatūras izriet, ka, ņemot vērā it īpaši to, kā Dublīnas III regulas pieņemšanas un šajā regulā paredzēto mērķu dēļ kopumā ir attīstījusies sistēma, atbilstoši kurai tiek noteikta par kādā dalībvalstī iesniegta patvēruma pieteikuma izskatīšanu atbildīgā dalībvalsts, minētās regulas 27. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tajā paredzētajai tiesiskajai aizsardzībai pret pārsūtīšanas lēmumu ir jābūt attiecināmai gan uz to noteikumu ievērošanu, ar kuriem tiek piešķirta atbildība par starptautiskās aizsardzības pieteikumu izskatīšanu, gan uz šajā regulā paredzētajām procesuālajām garantijām (spriedums, 2021. gada 15. aprīlis, *État belge* (Apstākļi pēc pārsūtīšanas lēmuma pieņemšanas), C-194/19, EU:C:2021:270, 34. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 110 Gan Dublīnas III regulas 4. pantā un *Eurodac* regulas 29. panta 1. punkta b) apakšpunktā un 3. punktā paredzētie informācijas sniegšanas pienākumi, gan Dublīnas III regulas 5. pantā paredzētā personiskā saruna ir procesuālās garantijas, kas jānodrošina personai, uz kuru attiecas vai varētu attiekties citastarp atpakaļuzņemšanas procedūra saskaņā ar pēdējās minētās regulas 23. panta 1. punktu vai 24. panta 1. punktu. No tā izriet, ka Dublīnas III regulas 27. panta 1. punktā paredzētajai tiesiskajai aizsardzībai pret pārsūtīšanas lēmumu principā ir jābūt attiecināmai uz šajās tiesību normās ietvertu pienākumu neizpildi un konkrēti uz kopējā bukleta neizsniegšanu, kā arī personiskās sarunas nerīkošanu.
- 111 Runājot par sekām, kas varētu izrietēt no viena un/vai otra šī pienākuma neizpildes, ir jānorāda, ka Dublīnas III regulā šajā ziņā nav sniegti precizējumi.
- 112 Runājot par *Eurodac* regulu, lai gan tās 37. pantā ir noteikta dalībvalstu atbildība pret katru personu vai dalībvalsti, kurai nodarīts kaitējums nelikumīgas datu apstrādes darbības vai tādas darbības dēļ, kas nav saderīga ar šo regulu, tajā nav sniegts nekāds precizējums par sekām, kādas attiecībā uz pārsūtīšanas lēmumu var izrietēt no tā, ka nav ievērots šīs regulas 29. panta 1. punkta b) apakšpunktā un 3. punktā paredzētais un Regulas Nr. 1560/2003 XIII pielikumā ietvertajā ierāmētajā tekstā, kā arī ar to saistītajā zemsvītras piezīmē atgādinātais pienākums sniegt informāciju, kā tas jau uzsvērts šī sprieduma 89. punktā.
- 113 Atbilstoši Tiesas pastāvīgajai judikatūrai, ja attiecīgajā jomā nav Savienības tiesiskā regulējuma, saskaņā ar procesuālās autonomijas principu tiesību subjektu tiesību aizsardzībai paredzēto tiesību aizsardzības līdzekļu piemērošanas procesuālie noteikumi ir jāregulē katras dalībvalsts iekšējā tiesību sistēmā, tomēr ar nosacījumu, ka šie noteikumi nav nelabvēlīgāki par tiem, ar ko regulētas līdzīgas situācijas, uz kurām attiecas valsts tiesības (līdzvērtības princips), un nepadara praktiski neiespējamu vai pārmērīgi neapgrūtina Savienības tiesībās piešķirto tiesību īstenošanu (efektivitātes princips) (spriedums, 2021. gada 15. aprīlis, *État belge* (Apstākļi pēc pārsūtīšanas lēmuma pieņemšanas), C-194/19, EU:C:2021:270, 42. punkts un tajā minētā judikatūra). Tas citastarp attiecas uz pienākuma sniegt informāciju un/vai pienākuma rīkot personisku sarunu neizpildes juridiskajām sekām attiecībā uz pārsūtīšanas lēmumu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2020. gada 16. jūlijs, *Addis*, C-517/17, EU:C:2020:579, 56. un 57. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra).
- 114 Tomēr šajā gadījumā no iesniedzējtiesu nolēmumiem un uzdoto prejudiciālo jautājumu formulējuma šķietami izriet, ka tās dalībvalsts tiesības, pie kurām pieder iesniedzējtiesas, pašas par sevi neļauj skaidri noteikt minētās juridiskās sekas un ka šīs tiesas ar šiem jautājumiem tieši vēlas noskaidrot, kādā veidā tām ir jāpiemēro sankcijas par šādiem pārkāpumiem.
- 115 Šādos apstākļos Tiesai ir jānosaka, kādas sekas šajā ziņā izriet no efektivitātes principa.

- 116 Pirmām kārtām, par juridiskajām sekām, kādas attiecībā uz šo principu varētu izrietēt no Dublīnas III regulas 5. pantā paredzētās personiskās sarunas nerīkošanas, uzreiz ir jāatsaucas uz 2020. gada 16. jūlija spriedumu *Addis* (C-517/17, EU:C:2020:579), kas taisīts saistībā ar situāciju, kurā trešās valsts valstspiederīgais, kam jau ir bēgļa statuss kādā dalībvalstī, kompetentajai iestādei citā dalībvalstī, kur viņš bija iesniedzis otru starptautiskās aizsardzības pieteikumu, pārmeta, ka tā nav viņu uzklusījusi pirms viņa patvēruma pieteikums noraidīts kā nepieņemams saskaņā ar Procedūru direktīvas 33. panta 2. punkta a) apakšpunktu. Minētajā spriedumā Tiesa atzina, ka, ņemot vērā efektivitātes principu, šīs direktīvas 14. un 34. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tiem ir pretrunā tāds valsts tiesiskais regulējums, saskaņā ar kuru tas, ka nav izpildīts pienākums dot starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzējam iespēju tikt personiski intervētam pirms lēmuma par nepieņemamību pieņemšanas, pamatojoties uz šīs direktīvas 33. panta 2. punkta a) apakšpunktu, neizraisa šī lēmuma atcelšanu un lietas nodošanu atpakaļ atbildīgajai iestādei, ja vien nav tā, ka šis tiesiskais regulējums ļauj pieteikuma iesniedzējam šāda lēmuma pārsūdzības procedūrā personiski izklāstīt visus savus argumentus pret minēto lēmumu tiesas sēdē, kurā tiek ievēroti piemērojami pamatnosacījumi un garantijas, kas izteikti minētās direktīvas 15. pantā, un ja šo argumentu dēļ šis lēmums nevarētu būt jāgroza.
- 117 Šajā ziņā Tiesa minētā sprieduma 70. punktā it īpaši uzsvēra, ka ar Procedūru direktīvas 14., 15. un 34. pantu, pirmkārt, saistošā veidā ir noteikts dalībvalstu pienākums dot pieteikuma iesniedzējam iespēju tikt personiski intervētam, kā arī konkrēti un detalizēti noteikumi par veidu, kādā šī intervija ir jāveic, un, otrkārt, ir paredzēts nodrošināt, ka pieteikuma iesniedzējs ir bijis aicināts, sadarbojoties ar iestādi, kas atbild par minēto interviju, norādīt visus elementus, kuri ir nozīmīgi, izvērtējot viņa starptautiskās aizsardzības pieteikuma pieņemamību un attiecīgā gadījumā pamatotību, un tas šai intervijai piešķir vitāli svarīgu nozīmi šī pieteikuma izskatīšanas procedūrā.
- 118 Tiesa piebilda, ka tad, ja kompetentajā iestādē nav veikta personiskā intervija, tikai tad, kad šāda intervija tiek veikta tiesā, kurā ir pārsūdzēts šīs iestādes pieņemts lēmums par nepieņemamību, un ir ievēroti visi Procedūru direktīvā paredzētie nosacījumi, šajā vēlākajā procedūras stadijā ir iespējams nodrošināt efektīvu tiesību tikt uzklusītam īstenošanu (spriedums, 2020. gada 16. jūlijs, *Addis*, C-517/17, EU:C:2020:579, 71. punkts).
- 119 Jānorāda, ka sekas, kādas izriet no Procedūru direktīvas 33. panta 2. punkta a) apakšpunkta piemērošanas, proti, starptautiskās aizsardzības pieteikuma, kuru kādā dalībvalstī iesniegusi persona, kam jau ir starptautiskā aizsardzība, kuru piešķirusi pirmā dalībvalsts, un šīs personas nosūtīšana atpakaļ uz pirmo dalībvalsti, nav smagākas par sekām, kādas izraisa tas, ka tiek piemērots Dublīnas III regulas 23. panta 1. punkts un 24. panta 1. punkts, saskaņā ar kuriem ir veicama to personu atpakaļuzņemšana, kam nav starptautiskās aizsardzības.
- 120 Konkrētāk, Procedūru direktīvas 33. panta 2. punkta a) apakšpunktā minētā situācija attiecīgajai personai seku ziņā *a priori* izrādās pat mazāk apgrūtinoša par situāciju, kura minēta Dublīnas III regulas 18. panta 1. punkta d) apakšpunktā un kurā atpakaļuzņemšanas pieprasījums attiecas uz personu, kuras starptautiskās aizsardzības pieteikumu pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts ir noraidījusi. Pēdējā minētajā gadījumā persona, uz ko atteicās atpakaļuzņemšana, nevis tiek nosūtīta atpakaļ uz dalībvalsti, kurā tai jau ir piešķirta starptautiskā aizsardzība, kā tas ir gadījumā, kad tās patvēruma pieteikums ir nepieņemams, bet gan pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts šo personu izraida uz tās izcelsmes valsti.
- 121 Turklāt, kā būtībā norādīts ģenerālvokātes secinājumu 134.–136. punktā, gan lēmumā par starptautiskās aizsardzības pieteikuma nepieņemamību, kurš pieņemts, pamatojoties uz Procedūru direktīvas 33. panta 2. punkta a) apakšpunktu, gan Dublīnas III regulas 23. un

24. pantā minētajā pārsūtīšanas lēmumā, ar ko tiek īstenota atpakaļuzņemšana, ir prasīts, lai attiecīgajai personai nebūtu riska, ka varētu tikt pārkāpts Hartas 4. pants, un abos gadījumos par to var pārlicināties personiskā sarunā. Šī saruna bez tam ļauj atsaukties uz pieteikuma iesniedzēja ģimenes locekļu, radnieku vai citu vecāku atrašanos pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts teritorijā. Tā arī ļauj izslēgt, ka trešās valsts valstspiederīgais vai bezvalstnieks tiek uzskatīts par tādu, kurš nelikumīgi uzturas valstī, lai gan viņš ir vēlējis iesniegt starptautiskās aizsardzības pieteikumu.
- 122 Visbeidzot jānorāda, ka līdzīgi kā Procedūru direktīvas 14. pantā paredzētās intervijas gadījumā no Dublinas III regulas 5. pantā paredzētā pienākuma rīkot personisku sarunu var pieļaut atkāpi tikai ierobežotos gadījumos. Šajā ziņā, tāpat kā personisko interviju par patvēruma pieteikuma būtību, var neveikt, kā izriet no Procedūru direktīvas 14. panta 2. punkta a) apakšpunkta, ja atbildīgā iestāde var ieņemt pozitīvu nostāju attiecībā uz bēgļa statusu, pamatojoties uz pieejamajiem pierādījumiem, – arī Dublinas III regulas 5. panta 2. punkta b) apakšpunkta noteikumos kopsakarā ar tās 3. punkta noteikumiem ir prasīts, lai, iespējams, tās personas interesēs, uz kuru attiecas iespējama atpakaļuzņemšana, tiktu rīkota minētās regulas 5. pantā paredzētā personiskā saruna visos gadījumos, kad kompetentā iestāde varētu pieņemt pārsūtīšanas lēmumu, kas būtu pretrunā attiecīgās personas vēlmēm.
- 123 Šādos apstākļos judikatūra, kas izriet no 2020. gada 16. jūlija sprieduma *Addis* (C-517/17, EU:C:2020:579), attiecībā uz sekām, kādas izriet no pienākuma veikt personisku interviju neizpildes tāda lēmuma kontekstā, ar kuru starptautiskās aizsardzības pieteikums ir noraidīts, pamatojoties uz Procedūru direktīvas 33. panta 2. punkta a) apakšpunktu, ir attiecināma uz tādu atpakaļuzņemšanas procedūru kontekstu, ko īsteno, piemērojot Dublinas III regulas 23. panta 1. punktu un 24. panta 1. punktu.
- 124 No tā izriet, ka, neskarot Dublinas III regulas 5. panta 2. punktu, pārsūtīšanas lēmums, pamatojoties uz pārsūdzību, kura par šo lēmumu iesniegta saskaņā ar minētās regulas 27. pantu un kurā apstrīdēta 5. pantā paredzētās personiskās sarunas nerīkošana, ir jāatceļ, ja vien nav tā, ka valsts tiesiskais regulējums ļauj attiecīgajai personai šāda lēmuma pārsūdzības procedūrā personiski izklāstīt visus savus argumentus pret minēto lēmumu tiesas sēdē, kurā tiek ievēroti minētajā 5. pantā izteiktie nosacījumi un garantijas, un ka šo argumentu dēļ šis lēmums nevarētu būt jāgroza.
- 125 Otrām kārtām, gadījumā, ja Dublinas III regulas 5. pantā paredzētā personiskā saruna, kuras vitāli svarīgais raksturs, kā arī ar to saistītās procesuālās garantijas ir uzsvērtas iepriekš, ir notikusi, bet kopējais buklets, kas jāizsniedz, pildot šīs regulas 4. pantā vai *Eurodac* regulas 29. panta 1. punkta b) apakšpunktā paredzēto pienākumu sniegt informāciju, nav ticis izsniegts pirms minētās sarunas rīkošanas, lai izpildītu no efektivitātes principa izrietošās prasības, ir jāpārbauda, vai tad, ja nebūtu šī pārkāpuma, procedūrai varētu būt citāds iznākums (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2013. gada 10. septembris, G. un R., C-383/13 PPU, EU:C:2013:533, 38. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).
- 126 Tātad valsts tiesas uzdevumam šāda pienākuma sniegt informāciju neizpildes kontekstā ir jābūt – atkarībā no konkrētās lietas faktiskajiem un tiesiskajiem apstākļiem – pārbaudīt, vai, lai gan personiskā saruna ir rīkota, šis procesuālais pārkāpums faktiski ir liedzis tam, kas uz to atsaucas, iespēju izvīrīt savus argumentus tiktāl, ka attiecībā uz to veiktajai administratīvajai procedūrai būtu varējis būt citāds iznākums (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2013. gada 10. septembris, G. un R., C-383/13 PPU, EU:C:2013:533, 44. punkts).

- 127 Ņemot vērā iepriekš minēto, attiecībā uz pienākumu sniegt informāciju ir jāuzskata, ka Savienības tiesības un konkrēti Dublinas III regulas 4. un 27. pants, kā arī *Eurodac* regulas 29. panta 1. punkta b) apakšpunkts, ir jāinterpretē tādējādi, ka tad, ja Dublinas III regulas 5. pantā paredzētā personiskā saruna ir notikusi, bet kopējais buklets, kas attiecīgajai personai jāizsniedz, pildot šīs regulas 4. pantā vai *Eurodac* regulas 29. panta 1. punkta b) apakšpunktā paredzēto pienākumu sniegt informāciju, nav ticis izsniegts, valsts tiesa, kura ir atbildīga par pārsūtīšanas lēmuma tiesiskuma novērtēšanu, šo lēmumu var atzīt par atceļamu tikai tad, ja tā, ņemot vērā šīs lietas konkrētos faktiskos un tiesiskos apstākļus, uzskata, ka kopējā bukleta neizsniegšana, lai gan personiskā saruna ir rīkota, faktiski ir liegusi šai personai iespēju izvirzīt savus argumentus tiktāl, ka attiecībā uz to veiktajai administratīvajai procedūrai būtu varējis būt citāds iznākums.
- 128 Tāpēc uz lietās C-228/21 un C-328/21 uzdotajiem jautājumiem, kā arī uz pirmajiem diviem jautājumiem, kas uzdoti lietā C-315/21, ir jāatbild, ka:
- Dublinas III regulas 4. pants un *Eurodac* regulas 29. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka pienākums sniegt tajos minēto informāciju un it īpaši izsniegt kopējo bukletu, kura paraugs ietverts Regulas Nr. 1560/2003 X pielikumā, ir noteikti jāievēro gan saistībā ar pirmo starptautiskās aizsardzības pieteikumu un uzņemšanas procedūru, kas minēti attiecīgi Dublinas III regulas 20. panta 1. punktā un 21. panta 1. punktā, gan saistībā ar turpmāka starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniegšanu un *Eurodac* regulas 17. panta 1. punktā minēta situāciju, kuras var izraisīt Dublinas III regulas 23. panta 1. punktā un 24. panta 1. punktā minētās atpakaļuzņemšanas procedūras;
  - Dublinas III regulas 5. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka pienākums rīkot tajā minēto personisko sarunu ir noteikti jāievēro gan saistībā ar pirmo starptautiskās aizsardzības pieteikumu un uzņemšanas procedūru, kas minēti attiecīgi Dublinas III regulas 20. panta 1. punktā un 21. panta 1. punktā, gan saistībā ar turpmāka starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniegšanu un *Eurodac* regulas 17. panta 1. punktā minēto situāciju, kuras var izraisīt Dublinas III regulas 23. panta 1. punktā un 24. panta 1. punktā minētās atpakaļuzņemšanas procedūras;
  - Savienības tiesības un konkrēti Dublinas III regulas 5. un 27. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka, neskarot šīs regulas 5. panta 2. punktu, pārsūtīšanas lēmums, pamatojoties uz pārsūdzību, kura par šo lēmumu ir iesniegta saskaņā ar minētās regulas 27. pantu un kurā apstrīdēta minētajā 5. pantā paredzētās personiskās sarunas nerīkošana, ir jāatceļ, ja vien nav tā, ka valsts tiesiskais regulējums ļauj attiecīgajai personai šāda lēmuma pārsūdzības procedūrā personiski izklāstīt visus savus argumentus pret minēto lēmumu tiesas sēdē, kurā tiek ievēroti pēdējā minētajā pantā izteiktie nosacījumi un garantijas, un ka šo argumentu dēļ šis lēmums nevarētu būt jāgroza;
  - Savienības tiesības un konkrēti Dublinas III regulas 4. un 27. pants, kā arī *Eurodac* regulas 29. panta 1. punkta b) apakšpunkts, ir jāinterpretē tādējādi, ka tad, ja Dublinas III regulas 5. pantā paredzētā personiskā saruna ir notikusi, bet kopējais buklets, kas attiecīgajai personai jāizsniedz, pildot šīs regulas 4. pantā vai *Eurodac* regulas 29. panta 1. punkta b) apakšpunktā paredzēto pienākumu sniegt informāciju, nav ticis izsniegts, valsts tiesa, kura ir atbildīga par pārsūtīšanas lēmuma tiesiskuma novērtēšanu, šo lēmumu var atzīt par atceļamu tikai tad, ja tā, ņemot vērā šīs lietas konkrētos faktiskos un tiesiskos apstākļus, uzskata, ka kopējā bukleta neizsniegšana, lai gan personiskā saruna ir rīkota, faktiski ir liegusi šai personai iespēju izvirzīt savus argumentus tiktāl, ka attiecībā uz to veiktajai administratīvajai procedūrai būtu varējis būt citāds iznākums.

Par pirmo līdz trešo jautājumu lietā C-254/21, otro jautājumu lietā C-297/21 un trešo jautājumu lietā C-315/21

- 129 Ar šiem jautājumiem, kuri jāizvērtē kopā, iesniedzējtiesas lietās C-254/21, C-297/21 un C-315/21 būtībā vaicā, vai Dublinas III regulas 3. panta 1. punkts un 2. punkta otrā daļa kopsakarā ar šīs regulas 27. pantu, kā arī Hartas 4., 19. un 47. pantu ļauj valsts tiesai izvērtēt, vai pastāv netiešas izraidīšanas risks, kam starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzējs tiktu pakļauts pēc viņa pārsūtīšanas uz pieprasījuma saņēmēju dalībvalsti, jo pēdējā minētā jau esot noraidījusi starptautiskās aizsardzības pieteikumu attiecībā uz šo pieteikuma iesniedzēju, pat ja pēdējā minētajā dalībvalstī nav sastopamas “sistēmiskas problēmas patvēruma procedūrā un pieteikuma iesniedzēju uzņemšanas apstākļos” Dublinas III regulas 3. panta 2. punkta otrās daļas izpratnē. Konkrēti iesniedzējtiesas lietās C-254/21 un C-315/21 šaubās, vai šī iespēja pastāv, ja valsts tiesas jēdzienu “iekšējā aizsardzība” Kvalifikācijas direktīvas 8. panta izpratnē interpretē atšķirīgi no pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts iestāžu sniegtās interpretācijas, vai – pretēji šīm iestādēm – uzskata, ka izcelsmes valstī ir bruņots konflikts šīs direktīvas 15. panta c) punkta izpratnē.
- 130 Šajā ziņā jāatgādina, ka Savienības tiesības ir balstītas uz pamatpremisu, saskaņā ar ko katrai dalībvalstij ar visām pārējām dalībvalstīm ir kopīgas daudzas pamatvērtības, pamatojoties uz kurām Savienība ir dibināta, kā precizēts LES 2. pantā, un tās to savstarpēji atzīst. Šī premisa izraisa un pamato dalībvalstu savstarpējas uzticēšanās esamību attiecībā uz to, ka šīs vērtības tiek atzītas un tādad tiek ievērotas Savienības tiesības, ar kurām tās tiek īstenotas, kā arī uz attiecīgo valstu tiesību sistēmu spēju sniegt līdzvērtīgu un efektīvu to pamattiesību aizsardzību, kas ir atzītas Hartā, tostarp tās 1. un 4. pantā, kuros nostiprināta viena no Savienības un tās dalībvalstu pamatvērtībām (spriedums, 2019. gada 19. marts, *Ibrahim* u.c., C-297/17, C-318/17, C-319/17 un C-438/17, EU:C:2019:219), proti, cilvēka cieņa, kura citastarp ietver necilvēcīgas vai pazemojošas attieksmes aizliegumu.
- 131 Dalībvalstu savstarpējas uzticēšanās principam Savienības tiesībās ir fundamentāla nozīme it īpaši attiecībā uz brīvības, drošības un tiesiskuma telpu, kuru veido Savienība un kurā tā atbilstoši LESD 67. panta 2. punktam nodrošina, ka netiek veikta personu kontrole pie iekšējām robežām, un izstrādā uz dalībvalstu solidaritāti balstītu kopēju patvēruma, imigrācijas un ārējo robežu kontroles politiku, kas ir taisnīga pret trešo valstu valstspiederīgajiem. Šajā kontekstā ar savstarpējas uzticēšanās principu katrai no šīm valstīm ir noteikts pienākums uzskatīt, ka, izņemot ārkārtas apstākļus, visas pārējās dalībvalstis ievēro Savienības tiesības un pavisam konkrēti – šajās tiesībās atzītās pamattiesības (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 19. marts, *Ibrahim* u.c., C-297/17, C-318/17, C-319/17 un C-438/17, EU:C:2019:219, 84. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).
- 132 Līdz ar to kopējā Eiropas patvēruma sistēmā ir jāpieņem, ka attieksme pret starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzējiem katrā dalībvalstī atbilst Hartas, 1951. gada 28. jūlijā Ženēvā parakstītās Konvencijas par bēgļa statusu, kā arī 1950. gada 4. novembrī Romā parakstītās Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas prasībām (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 19. marts, *Jawo*, C-163/17, EU:C:2019:218, 82. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra) un ka ikvienā no šīm valstīm tiek ievērots tiešs un netiešs izraidīšanas aizliegums, kā skaidri paredzēts Procedūru direktīvas 9. pantā.

- 133 Tomēr nevar izslēgt, ka šīs sistēmas darbībā noteiktā dalībvalstī ir ievērojamas problēmas, un tādējādi pastāv nopietns risks, ka attieksme pret starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzējiem šajā dalībvalstī nebūs saderīga ar viņu pamattiesībām (spriedums, 2019. gada 19. marts, *Ibrahim* u.c., C-297/17, C-318/17, C-319/17 un C-438/17, EU:C:2019:219, 86. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).
- 134 Tiesa jau ir atzinusi, ka saskaņā ar Hartas 4. pantu dalībvalstīm, tostarp valstu tiesām, ir pienākums nenosūtīt patvēruma meklētāju uz atbildīgo dalībvalsti, kas noteikta atbilstoši Dublinas III regulai, gadījumos, kad tās nevar nezināt, ka sistēmiskas problēmas patvēruma procedūrā un patvēruma meklētāju uzņemšanas apstākļos šajā dalībvalstī veido nopietnus un pierādītus iemeslus uzskatīt, ka pieteikuma iesniedzējam radīsies reāls risks tikt pakļautam necilvēciskai vai pazemojošai attieksmei šīs tiesību normas izpratnē (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 19. marts, *Jawo*, C-163/17, EU:C:2019:218, 85. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 135 Tiesa ir precizējusi, ka šī pārsūtīšana ir izslēgta, ja šāds risks izriet no sistēmiskām problēmām patvēruma procedūrā un starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēju uzņemšanas apstākļos šajā dalībvalstī pārsūtīšanas laikā vai tās dēļ. Līdz ar to minētā 4. panta piemērošanas mērķiem nav nozīmes tam, vai risks tikt pakļautam necilvēcīgai vai pazemojošai attieksmei pārsūtīšanas uz atbildīgo dalībvalsti Dublinas III regulas izpratnē dēļ attiecīgajai personai radīsies pašā pārsūtīšanas brīdī, patvēruma procedūras laikā vai tās noslēgumā (spriedums, 2019. gada 19. marts, *Jawo*, C-163/17, EU:C:2019:218, 87. un 88. punkts).
- 136 Šajā ziņā, ja tās tiesas rīcībā, kurā ir pārsūdzēts pārsūtīšanas lēmums, ir elementi, ko attiecīgā persona ir iesniegusi, lai pierādītu šāda riska esamību, šai tiesai, balstoties uz objektīviem, ticamiem, precīziem un pienācīgi atjauninātiem elementiem, un no Savienības tiesībās garantētā pamattiesību aizsardzības standarta skatpunkta ir jāizvērtē, vai patiešām pastāv problēmas, kuras ir vai nu sistēmiskas vai vispārējas vai skar atsevišķas personu grupas (spriedums, 2019. gada 19. marts, *Jawo*, C-163/17, EU:C:2019:218, 90. punkts).
- 137 Šajā gadījumā, neskarot pārbaudes, kas jāveic iesniedzējtiesām lietās C-254/21, C-297/21 un C-315/21, nešķiet, ka DG, XXX.XX vai PP būtu atsaucies uz šādu problēmu esamību dalībvalstīs, kuras šajās trijās lietās tiktu noteiktas par atbildīgām par viņu starptautiskās aizsardzības pieteikumu izskatīšanu.
- 138 Piedevām 2017. gada 16. februāra spriedumā C. K. u.c. (C-578/16 PPU, EU:C:2017:127) Tiesa būtībā atzina, ka Hartas 4. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka, pat ja nav pamatotu iemeslu uzskatīt, ka dalībvalstī, kura ir atbildīga par patvēruma pieteikuma izskatīšanu, pastāv sistēmiskas problēmas, uz šo tiesību normu var atsaukties, ja nav izslēgts, ka konkrētajā gadījumā patvēruma meklētāja pārsūtīšana saskaņā ar Dublinas III regulu ietver reālu un pierādītu risku, ka šīs pieteikuma iesniedzējs šī iemesla dēļ tiks pakļauts necilvēcīgai vai pazemojošai attieksmei minētā panta izpratnē.
- 139 Tomēr jāņem vērā, kā izriet no minētā sprieduma 96. punkta, ka lietā, kurā tas tika taisīts, reālais un pierādītais risks, ka attiecīgās personas pārsūtīšanas dēļ tā tiks pakļauta necilvēcīgai un pazemojošai attieksmei, bija saistīts ar risku, ka būtiski un neatgriezeniski pasliktināsies tās veselības stāvoklis, jo šī persona pamatā sirga ar īpaši smagu psihisku un fizisku slimību. Neskarot pārbaudes, kas jāveic iesniedzējtiesām lietās C-254/21, C-297/21 un C-315/21, neviens no pieteikuma iesniedzējiem šajās lietās nav salīdzināmā personīgā situācijā.

- 140 Savukārt tam, ka pieprasījuma iesniedzēja dalībvalsts, no vienas puses, un atbildīgā dalībvalsts, no otras puses, atšķirīgi vērtē aizsardzības līmeni, kāds pieteikuma iesniedzējam var tikt piemērots tā izcelsmes valstī saskaņā ar Kvalifikācijas direktīvas 8. pantu, vai smagu un individuālu draudu esamību civiliedzīvotāja dzīvībai vai veselībai plaši izplatītas vardarbības dēļ starptautisku vai iekšēju bruņotu konfliktu gadījumā atbilstoši šīs direktīvas 15. panta c) punktam principā nav nozīmes pārsūtīšanas lēmuma pamatotības pārbaudes mērķiem.
- 141 Šī interpretācija ir vienīgā, kas ir saderīga ar Dublinas III regulas mērķiem, proti, izveidot skaidru un praktiski realizējamu metodi, lai noteiktu dalībvalsti, kas ir atbildīga par patvēruma pieteikuma izskatīšanu, un novērstu patvēruma meklētāju sekundāro kustību starp dalībvalstīm (šajā ziņā skat. spriedumus, 2011. gada 21. decembris, N. S. u.c., C-411/10 un C-493/10, EU:C:2011:865, 84. punkts, kā arī 2019. gada 2. aprīlis, H. un R., C-582/17 un C-583/17, EU:C:2019:280, 77. punkts). Šie mērķi liedz tiesai, kas izvērtē pārsūtīšanas lēmumu, pēc būtības novērtēt izraidīšanas risku atgriešanas gadījumā. Šai tiesai par drošu faktu ir jāuzskata tas, ka atbildīgās dalībvalsts patvēruma jomā kompetentā iestāde pareizi novērtēs un noteiks izraidīšanas risku, ievērojot Hartas 19. pantu, un ka trešās valsts valstspiederīgajam atbilstoši prasībām, kas izriet no Hartas 47. panta, būs pieejami efektīvi tiesību aizsardzības līdzekļi, lai vajadzības gadījumā apstrīdētu attiecīgo minētās iestādes lēmumu.
- 142 Ņemot vērā visus šos elementus, uz pirmo līdz trešo jautājumu lietā C-254/21, otro jautājumu lietā C-297/21 un trešo jautājumu lietā C-315/21 ir jāatbild, ka Dublinas III regulas 3. panta 1. punkts un 2. punkta otrā daļa kopsakarā ar šīs regulas 27. pantu, kā arī Hartas 4., 19. un 47. pantu ir jāinterpretē tādējādi, ka pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts tiesa, kurā pārsūdzēts pārsūtīšanas lēmums, nedrīkst izvērtēt, vai pieprasījuma saņēmējā dalībvalstī pastāv neizraidīšanas principa pārkāpuma risks, kam starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzējs tiktu pakļauts pēc viņa pārsūtīšanas uz šo dalībvalsti vai tās dēļ, ja šī tiesa nekonstatē, ka pieprasījuma saņēmējā dalībvalstī pastāv sistēmiskas problēmas patvēruma procedūrā un starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēju uzņemšanas apstākļos. Domstarpības starp pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts iestādēm un tiesām, no vienas puses, un pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts iestādēm un tiesām, no otras puses, par starptautiskās aizsardzības materiāltiesisko nosacījumu interpretāciju nepamato konstatējumu par sistēmisku problēmu esamību.

Par ceturto jautājuma a) punktu lietā C-254/21 un pirmo jautājumu lietā C-297/21

- 143 Ar šiem jautājumiem, kuri ir jāizvērtē kopā, iesniedzējtiesas lietās C-254/21 un C-297/21 būtībā vaicā, vai Dublinas III regulas 17. panta 1. punkts kopsakarā ar šīs regulas 27. pantu, kā arī Hartas 4., 19. un 47. pantu ir jāinterpretē tādējādi, ka pārsūtīšanas lēmumu pieņēmušās dalībvalsts tiesa, kurā šis lēmums ir pārsūdzēts, var atzīt šo dalībvalsti par atbildīgu, vai tai tas pat ir jādara, ja tā nepiekrīt pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts vērtējumam par attiecīgās personas iespējamo izraidīšanu.
- 144 Šajā ziņā jāatgādina, ka saskaņā ar Dublinas III regulas 3. panta 1. punktu starptautiskās aizsardzības pieteikumu izskata viena dalībvalsts, kas noteikta par atbildīgo saskaņā ar šīs regulas III nodaļā izklāstītajiem kritērijiem.
- 145 Atkāpjoties no 3. panta 1. punkta, minētās regulas 17. panta 1. punktā ir paredzēts, ka katra dalībvalsts var nolemt izskatīt starptautiskās aizsardzības pieteikumu, ko tai iesniedzis trešās valsts valstspiederīgais vai bezvalstnieks, pat ja saskaņā ar šādiem kritērijiem šāda izskatīšana nav attiecīgās dalībvalsts pienākums.

- 146 No Dublinas III regulas 17. panta 1. punkta formulējuma skaidri izriet, ka šai tiesību normai ir fakultatīvs raksturs, jo tā piešķir katrai dalībvalstij rīcības brīvību izskatīt tai iesniegto starptautiskās aizsardzības pieteikumu, pat ja saskaņā ar šajā regulā definētajiem atbildīgās dalībvalsts noteikšanas kritērijiem šāda izskatīšana nav attiecīgās dalībvalsts pienākums. Piedevām šīs iespējas izmantošanai nav izvirzīti nekādi konkrēti nosacījumi. Minētās iespējas mērķis ir ļaut katrai dalībvalstij suverēni un atbilstoši politiskiem, humāniem vai praktiskiem apsvērumiem nolemt piekrist izskatīt starptautiskās aizsardzības pieteikumu, pat ja, piemērojot minētajā regulā definētos kritērijus, tā nav atbildīgā dalībvalsts (spriedums, 2019. gada 23. janvāris, M. A. u.c., C-661/17, EU:C:2019:53, 58. punkts).
- 147 Ņemot vērā katrai dalībvalstij šādi piešķirtās rīcības brīvības apjomu, attiecīgajai dalībvalstij ir jānosaka apstākļi, kādos tā vēlas izmantot tiesības, kuras tai ir piešķirtas ar Dublinas III regulas 17. panta 1. punktā paredzēto diskrecionāro klauzulu, un piekrist izskatīt starptautiskās aizsardzības pieteikumu, pat ja saskaņā ar šajā regulā definētajiem kritērijiem tā nav atbildīgā dalībvalsts (spriedums, 2019. gada 23. janvāris, M. A. u.c., C-661/17, EU:C:2019:53, 59. punkts).
- 148 Šajā ziņā jānorāda, pirmkārt, ka no Dublinas III regulas 17. panta 1. punkta normu tīri fakultatīvā rakstura un no to pilnvaru diskrecionārā rakstura, kas ar tiem piešķirtas pieprasījuma iesniedzējai dalībvalstij, izriet, ka šīs tiesību normas kopsakarā ar šīs regulas 27. pantu un Hartas 4., 19. un 47. pantu nevar tikt interpretētas tādējādi, ka ar tām šīs dalībvalsts tiesai ir noteikts pienākums pēdējo minēto dalībvalsti atzīt par atbildīgu tāpēc, ka tā nepiekrīt pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts vērtējumam par attiecīgās personas izraidīšanas risku.
- 149 Otrkārt, no šī sprieduma 142. punkta izriet, ka pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts tiesa, kurā pārsūdzēts pārsūtīšanas lēmums, nedrīkst izvērtēt, vai pieprasījuma saņēmējā dalībvalstī pastāv neizraidīšanas principa pārkāpuma risks, kam starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzējs tiktu pakļauts pēc viņa pārsūtīšanas uz šo dalībvalsti vai tās dēļ, ja minētajā dalībvalstī nav sistēmisku problēmu patvēruma procedūrā un starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēju uzņemšanas apstākļos.
- 150 Līdz ar to pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts tiesa arī nevar likt pēdējai minētajai piemērot Dublinas III regulas 17. panta 1. punktā paredzēto diskrecionāro klauzulu, tāpēc ka pieprasījuma saņēmējā dalībvalstī pastāvot risks, ka varētu tikt pārkāpts neizraidīšanas princips.
- 151 Treškārt, ja sistēmiskas problēmas patvēruma procedūrā un starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēju uzņemšanas apstākļos pieprasījuma saņēmējā dalībvalstī pārsūtīšanas laikā vai tās dēļ tiktu pierādītas, pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts atbildība būtu pamatota ar Dublinas III regulas 3. panta 2. punktu un tādējādi šādā gadījumā pieprasījuma iesniedzējai dalībvalstij šīs pašas regulas 17. panta 1. punkts nebūtu jāizmanto.
- 152 Ņemot vērā visus šos apstākļus, uz ceturtā jautājuma a) punktu lietā C-254/21 un pirmo jautājumu lietā C-297/21 ir jāatbild, ka Dublinas III regulas 17. panta 1. punkts kopsakarā ar šīs regulas 27. pantu, kā arī Hartas 4., 19. un 47. pantu ir jāinterpretē tādējādi, ka ar to pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts tiesai nav noteikts pienākums atzīt šo dalībvalsti par atbildīgu, ja tā nepiekrīt pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts vērtējumam par attiecīgās personas izraidīšanas risku. Ja pieprasījuma saņēmējā dalībvalstī nepastāv sistēmiskas problēmas patvēruma procedūrā un starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēju uzņemšanas apstākļos pārsūtīšanas laikā vai tās dēļ, pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts tiesa arī nevar likt pēdējai minētajai pašai izskatīt

starptautiskās aizsardzības pieteikumu, balstoties uz Dublinas III regulas 17. panta 1. punktu, tāpēc ka šīs tiesas ieskatā pastāv risks, ka pieprasījuma saņēmējā dalībvalstī varētu tikt pārkāpts neizraidīšanas princips.

Par ceturtā jautājuma b) punktu lietā C-254/21

- 153 Ņemot vērā atbildi, kas sniegta uz ceturtā jautājuma a) punktu lietā C-254/21 un pirmo jautājumu lietā C-297/21, uz ceturtā jautājuma b) punktu lietā C-254/21 nav jāatbild.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 154 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība izriet no tiesvedības, kas notiek iesniedzējtiesā, tāpēc tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (otrā palāta) nospriež:

- 1) Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 604/2013 (2013. gada 26. jūnijs), ar ko paredz kritērijus un mehānismus, lai noteiktu dalībvalsti, kura ir atbildīga par trešās valsts valstspiederīgā vai bezvalstnieka starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu, kas iesniegts kādā no dalībvalstīm, 4. pants**

Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 603/2013 (2013. gada 26. jūnijs) par pirkstu nospiedumu salīdzināšanas sistēmas *Eurodac* izveidi, lai efektīvi piemērotu Regulu Nr. 604/2013, un par dalībvalstu tiesībaizsardzības iestāžu un Eiropola pieprasījumiem veikt salīdzināšanu ar *Eurodac* datiem tiesībaizsardzības nolūkos, un ar kuru groza Regulu (ES) Nr. 1077/2011, ar ko izveido Eiropas Aģentūru lielapjoma IT sistēmu darbības pārvaldībai brīvības, drošības un tiesiskuma telpā, 29. pants

ir jāinterpretē tādējādi, ka

pienākums sniegt tajos minēto informāciju un it īpaši izsniegt kopējo bukletu, kura paraugs ietverts Komisijas Regulas (EK) Nr. 1560/2003 (2003. gada 2. septembris), ar kuru paredz sīki izstrādātus noteikumus, lai piemērotu Padomes Regulu (EK) Nr. 343/2003, ar ko paredz kritērijus un mehānismus, lai noteiktu dalībvalsti, kura ir atbildīga par trešās valsts pilsoņa patvēruma pieteikuma izskatīšanu, kas iesniegts kādā no dalībvalstīm, X pielikumā, ir noteikti jāievēro gan saistībā ar pirmo starptautiskās aizsardzības pieteikumu un uzņemšanas procedūru, kas minēti attiecīgi Regulas Nr. 604/2013 20. panta 1. punktā un 21. panta 1. punktā, gan saistībā ar turpmāka starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniegšanu un Regulas Nr. 603/2013 17. panta 1. punktā minēto situāciju, kuras var izraisīt Regulas Nr. 604/2013 23. panta 1. punktā un 24. panta 1. punktā minētās atpakaļuzņemšanas procedūras.

- Regulas Nr. 604/2013 5. pants

ir jāinterpretē tādējādi, ka

tajā minētais pienākums rīkot personisko sarunu ir noteikti jāievēro gan saistībā ar pirmo starptautiskās aizsardzības pieteikumu un uzņemšanas procedūru, kas minēti attiecīgi

Regulas Nr. 604/2013 20. panta 1. punktā un 21. panta 1. punktā, gan saistībā ar turpmāka starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniegšanu un Regulas Nr. 603/2013 17. panta 1. punktā minēto situāciju, kuras var izraisīt Regulas Nr. 604/2013 23. panta 1. punktā un 24. panta 1. punktā minētās atpakaļuzņemšanas procedūras.

- Savienības tiesības un konkrēti Regulas Nr. 604/2013 5. un 27. pants

ir jāinterpretē tādējādi, ka

neskarot šīs regulas 5. panta 2. punktu, pārsūtīšanas lēmums, pamatojoties uz pārsūdzību, kura par šo lēmumu iesniegta saskaņā ar minētās regulas 27. pantu un kurā apstrīdēta minētajā 5. pantā paredzētās personiskās sarunas nerīkošana, ir jāatceļ, ja vien nav tā, ka valsts tiesiskais regulējums ļauj attiecīgajai personai šāda lēmuma pārsūdzības procedūrā personiski izklāstīt visus savus argumentus pret minēto lēmumu tiesas sēdē, kurā tiek ievēroti pēdējā minētajā pantā izteiktie nosacījumi un garantijas, un ka šo argumentu dēļ šis lēmums nevarētu būt jāgroza.

- Savienības tiesības un konkrēti Regulas Nr. 604/2013 4. un 27. pants, kā arī Regulas Nr. 603/2013 29. panta 1. punkta b) apakšpunkts

ir jāinterpretē tādējādi, ka

tad, ja Regulas Nr. 604/2013 5. pantā paredzētā personiskā saruna ir notikusi, bet kopējais buklets, kas attiecīgajai personai jāizsniedz, pildot šīs regulas 4. pantā vai Regulas Nr. 603/2013 29. panta 1. punkta b) apakšpunktā paredzēto pienākumu sniegt informāciju, nav ticis izsniegts, valsts tiesa, kura ir atbildīga par pārsūtīšanas lēmuma tiesiskuma novērtēšanu, šo lēmumu var atzīt par atceļamu tikai tad, ja tā, ņemot vērā šīs lietas konkrētos faktiskos un tiesiskos apstākļus, uzskata, ka kopējā bukleta neizsniegšana, lai gan personiskā saruna ir rīkota, faktiski ir liegusi šai personai iespēju izvirzīt savus argumentus tiktāl, ka attiecībā uz to veiktajai administratīvajai procedūrai būtu varējis būt citāds iznākums.

- 2) Regulas Nr. 604/2013 3. panta 1. punkts un 2. punkta otrā daļa kopsakarā ar šīs regulas 27. pantu, kā arī Pamattiesību hartas 4., 19. un 47. pantu

ir jāinterpretē tādējādi, ka

pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts tiesa, kurā pārsūdzēts pārsūtīšanas lēmums, nedrīkst izvērtēt, vai pieprasījuma saņēmējā dalībvalstī pastāv neizraidišanas principa pārkāpuma risks, kam starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzējs tiktu pakļauts pēc viņa pārsūtīšanas uz šo dalībvalsti vai tās dēļ, ja šī tiesa nekonstatē, ka pieprasījuma saņēmējā dalībvalstī pastāv sistēmiskas problēmas patvēruma procedūrā un starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēju uzņemšanas apstākļos. Domstarpības starp pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts iestādēm un tiesām, no vienas puses, un pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts iestādēm un tiesām, no otras puses, par starptautiskās aizsardzības materiāltiesisko nosacījumu interpretāciju nepamato konstatējumu par sistēmisku problēmu esamību.

- 3) Regulas Nr. 604/2013 17. panta 1. punkts kopsakarā ar šīs regulas 27. pantu, kā arī Pamattiesību hartas 4., 19. un 47. pantu

ir jāinterpretē tādējādi, ka

ar to pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts tiesai nav noteikts pienākums atzīt šo dalībvalsti par atbildīgu, ja tā nepiekrīt pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts vērtējumam par attiecīgās personas izraidīšanas risku. Ja pieprasījuma saņēmējā dalībvalstī nepastāv sistēmiskas problēmas patvēruma procedūrā un starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēju uzņemšanas apstākļos pārsūtīšanas laikā vai tās dēļ, pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts tiesa arī nevar likt pēdējai minētajai pašai izskatīt starptautiskās aizsardzības pieteikumu, balstoties uz Regulas Nr. 604/2013 17. panta 1. punktu, tāpēc ka šīs tiesas ieskatā pastāv risks, ka pieprasījuma saņēmējā dalībvalstī varētu tikt pārkāpts neizraidīšanas princips.

[Paraksti]